

Universitäts- und Landesbibliothek Bonn

**Gruss an die Universität Bonn zur Feier des 3. August
1868**

Richter, Julius

Jena, 1868

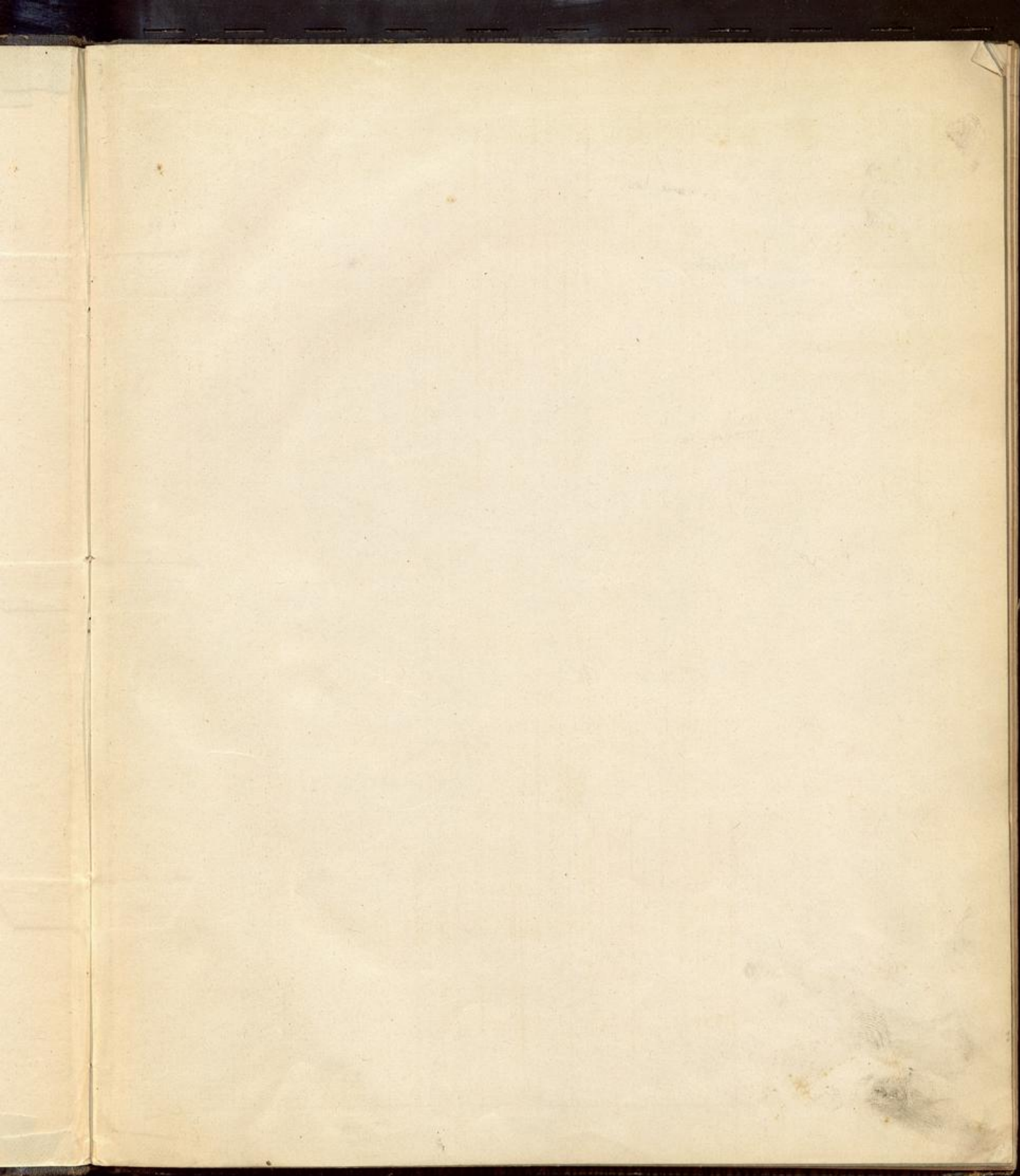
urn:nbn:de:hbz:5:1-14308

Ab
1227
452

4°

4° Ab $\frac{1227}{452}$

Revision

2/15
Lent 19
1. 72

G R U S S

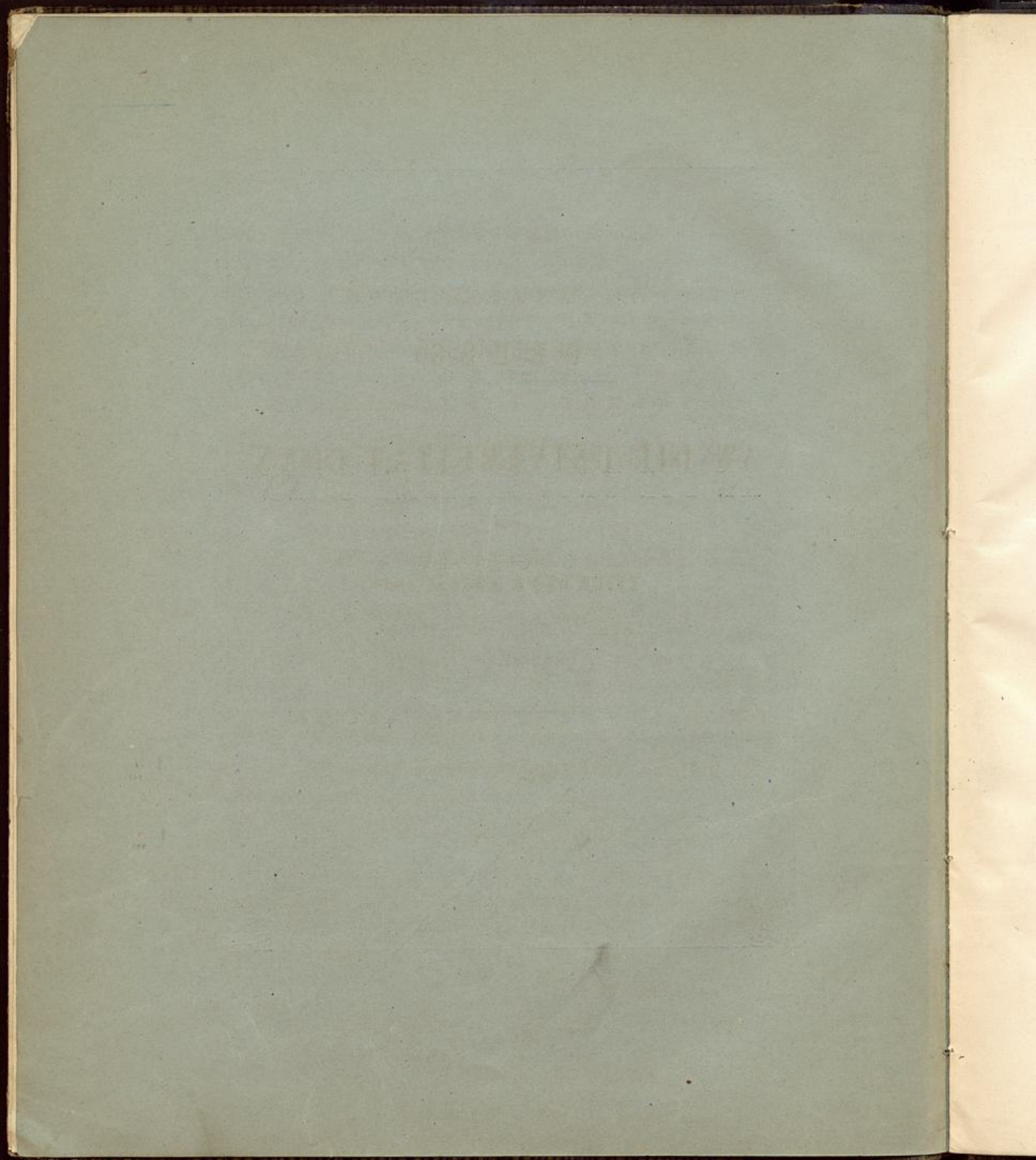
AN DIE UNIVERSITÄT BONN

ZUR

FEIER DES 3. AUGUST 1868.

1893/4 f. 9481

2/15
L. R.

G R U S S

AN DIE UNIVERSITÄT BONN

ZUR

FEIER DES 3. AUGUST 1868.

GRUS

VAN DIE UNIVERSITEIT BONN

LEHRER DES 2. ABTEILS 1888

ΤΗΝΒΟΝΝΗΙΑΚΑΔΗΜΕΙΑΝΤ
ΗΙΓΤΟΤΗΜΗΝΟΣΑΩΞΗΤΗΝΠ
ΕΝΤΗΚΟΝΤΕΤΗΡΙΔΑΤΗΝΤΗ
ΣΚΤΙΣΕΩΣΑΞΟΤΣΑΝΔΑΜΠΡ
ΟΤΑΤΑΤΗΣΕΤΕΞΙΑΣΤΗΣΔΟ
ΞΗΣΤΗΣΔΑΜΠΡΟΤΗΤΟΣΤΗΣ
ΤΩΝΔΙΔΑΣΚΑΛΩΝΑΡΕΤΗΣΤ
ΗΣΤΩΝΜΑΘΗΤΩΝΧΑΡΙΤΟΣΕ
ΤΔΑΙΜΟΝΙΖΕΙΙΟΤΑΙΟΣΚΡ
ΙΤΗΣΟΟΠΙΣΘΟΠΩΜΕΡΑΝΟΣ

THE BOY IN A KAKA ME I A I T
N I T O T N I N O K A C H E N T N I
E I T N K O N T E T N I A T N I N
E T I E O A E O T A A A N
O T A T A N E T E T E T A T O
E N E T N A A M N O T N O T N E
T O A I A A K A A A A E T N E
N E T O N A G N T A A T O E
T A A I M O N I E T I O T A I O E
I T N O O N I E O N E R A N O E

Ἰούλιος Κριτής Βονναίων τῇ πόλει καὶ Συβελίῳ τῷ τῆς Ἀκαδημείας ἄρχοντι
ἐπωνύμῳ καὶ τῇ τῆς Ἀκαδημείας βουλῇ τε καὶ τοῖς διδασκάλοις
πάσι καὶ Βοννησίων τῇ ἐκκλησίᾳ χ.

Δόσις ὀλίγη τε φίλη τε. φέρε δὴ Βόννα, μᾶτερ ἄδονᾶς ἐμᾶς, δέξαι δὴτ' ὃ πολυτιμότη,
λαβὲ τὸ βιβλίον καὶ τοῦ ὀλίγ' ἄτ' ἀριστοφανίζοντός μου φείδου καὶ εὐλαβοῦ δὲ τελήεσσαν
ἐκατόμβην προσδοκῶσα. ὑμεῖς δ' ὅσοι τῶν αἰὶ παρθένων μνηστῆρες πεφύκατε — ὑμᾶς γὰρ
τοὺς παντοίας ἐπιστήμης ἐπιστάτας μουσομνηστῆρας καλῶν ὀρθῶς ἂν καλοῖην — παρ' ἐμοῦ
τὴν σμικρὰν ταύτην δόσιν δεξάμενοι ἀνάθετε ταῖς πάνυ σεμναῖς ἅμ' αὐτὰς ἱκετεύοντες πρὸς
τάμὰ σκωμμάτια ἔν μόνον ἀποκρίνασθαι τοδί· παρ' ἅμμι φιλήσεται. ἐγὼ γὰρ ὅποιοισι σοῦν
εἰμι καίπερ Τηλέγονός τις ὦν σχεδὸν εἰδώς, ὅμως καὶ ἔκγονος τῆς Βονναίας Ἀκαδημείας καὶ
θρέμμα τι εἶναι εὖχομαι, ὥστε πάννυ γε δίκαιός εἰμι τῆς ἐπιούσης πεντηκοντετηρίδος τοῦμόν
μέρος προθυμότερα κοινωνεῖν. ἐξ οὗ γὰρ Βόννα ἢ πάνδοκος μήτηρ καὶ τραφεσόμενον ταῖς
ἀπαλαῖς χερσὶ παραδεξαμένη ταῖς θυγατράσιν ἅμα καὶ ἅμα διαφροσόμενον παρέδωκε, τριακοστὸν
πέμπτον ἔτος τουτὶ περιτέλλεται, ὥστε ἀρχόμενος τοῦ πρώτου πρὸς τοῖς ἐβδομήκοντα ἑξαμή-
νοις τῶν προγενεστέρων εἰς δικαίως ἂν κεκλήμην. τότε δὲ πρῶτον ὑπηνητής ὦν ἅτε γεγο-
νὼς ἐπτακαιδεκέτης τὴν χαριστάτην ἡβὴν ἐν Βόννῃ διάγων Βελκέρῳ μάλιστα καὶ Ναικίῳ δὲ
διδασκάλοις ἐχρησάμην. ἀλλ' ἔρρει τὰ καλὰ ταχεῖ πεδίλῳ. δυοῖν γὰρ δρόμῳ μᾶλλον φερο-
μένων ἢ νόμῳ περιεληλυθότων ἑξαμήνων φροῦδα πάντ' ἐγένετο, φροῦδος καὶ ὁ Τηλέγονος

αὐτός. οὐ μὴν ἀλλὰ ταύτης τῆς γλυκυτάτης διατριβῆς οὐτ' ἐπιλέλθῃμαι πώποτε οὐτ' ἐπιλήσομαι, ἀλλ' ἀτεχνῶς καὶ περὶ ἐμοῦ τὸ τοῦ Ποιητοῦ εἴρηται· τῆς ποτε καὶ μνήσεσθαι οἶομαι ἔν περ ὀνειρώ. ἅτ' οὖν πλείστη αἰδοῖ τὴν σεμνὴν τῶν Μουσῶν μητρόπολιν θεραπεύων τε καὶ τῆς πεντηκοντετηρίδος εὐδαιμονίῃσι βουλόμενος ὥς παράδειγμα νέας τινὸς φροντίδος ἐν τοῖς γόνασιν ὑμῶν τῶν ἀγανῶν καὶ ἡπίων κριτῶν κείσθαι κελεύω τοῦτο τάποσπασμάτιον παραβάσεως, ἐν μόνον δεηθεὶς ὑμῶν, τὴν τοῦ δωτῆρος διάνοιαν μᾶλλον τῶν ἐάων αὐτῶν κρῖναι. ἔσονται γὰρ εὖ ἴσθ' οἱ τὴν παράβασιν ταύτην ὥς παραβᾶσάν που τὸ τῶν φιλολόγων σκυθρωπὸν καὶ λυπούμενον οὐκ εὐμενῶς ὑποδέξονται ἡγούμενοι αὐτὴν ἐς τὴν τῶν τήμερον φιλολογούντων μικροτεχνίαν πεποιῆσθαι. ἀλλὰ μηδαμῶς τοιούτοις ἐπιτρέπετε, ἀλλ' εἴπαθ' ἱκετεύω ὅτι ἐγὼ νέος μὲν τίς εἰμι κἀκόλαστος, ἔρῳ δ' οὐχί. οὐ γὰρ δύναμαι ἀπαρνεῖσθαι τὸ μὴ οὐκ αὐτὸς εἶναι φιλολόγου εἰδός τι ἢ εἰδωλόν — τίς γὰρ ἂν πρὸς ἑαυτὸν εἰρωνεύοιτο; — ἀλλ' ὅπως ἢ παραβάσις τῆς φιλογικῆς ἀποξήσει τέχνης ζητῶν, ἐπεὶ δυοῖν ἀντιγράφοις συμβέβηκε κερῆσθαι — τῷ μὲν ἐτέρῳ ὄνομα κεῖται Ἵπποχρίτωνιον (υ) τῷ δ' ἐτέρῳ Ὀρνιθοφθάμιον (ο) — τὰς τε τῆς λέξεως διαφορὰς σπουδῇ συνειλεγμένας παρέθηκε καὶ σχόλια δ' ἐκ παλαιῶν ὑπομνημάτων πάσῃ τέχνῃ διαγεγραμμένα ἡγούμενος οὕτω μάλιστα τὴν καλουμένην χάριν φιλογικὴν τοῦ βιβλίου ἀπολάμψειν. ταῦτα δὴ τυχάγαθῃ. ἔρρωσθε.

ΧΟΡΟΣ ἀλλ' ὅμως

ὦ πολῖται σοφοί, πάντες ὦ Ῥήνιοι,
πάντας ὑμᾶς καλῶ, δεῦρο παρίτω 'ς μέσον
πᾶς θεολόγων φιλοσόφων φιλολόγων ὄχλος.
τούς τ' λατρούς καλῶ, τοῦ Χάρωνος φίλους,
5 τούς ποιητῶν κριτάς, κόμματα Ζωῖλου,
τούς τ' ἐραστάς δικῶν νῆ Δία πολιτικούς·
ὦ δέχεσθ' εὐμενῶς τόδε τὸ δῶρον ἀτεχνῶς
εὐμενῶν δεόμενον συνδίκων καὶ κριτῶν.

10 τὸ Βόννης κλέος, τὸ τῶν παρθένων
πεντήκοντ' ἐτῶν τέμενος εὐθαλές
'Αθηνᾶς θ' ὁμοῦ ἀπόλλωνος αὖ,
φροντιστήριον τὸ πασῶν τεχνῶν
ἀριστοφανικῶς ἀκούσεσθέ μου
μάλιστα μακαρίζοντος. ἀλλ' ἀκούσατε.

15 εἰα δῆ.

v. 2. προσίτω υ. v. 3. Θεολόγων. στρατός υ. ο. v. 4. τοὺς Χ. ο. v. 5. Σρέμματα υ. ο.
v. 10. εὐφυές ο. ἔτη υ. ο. v. 14. ἐπαινέσοντος υ.

- Πρόσχετε τὸν νοῦν τοῖς ἀναπαίστοις ἡμῖν τοῖς ἐκ Βερολίνου,
 εὐθὺ γὰρ ἡμεῖς τῆς Βονναίας Ἀκαδημείας πετόμεσθα
 ἐπιτελλομένου τοῦ πατρὸς ἡμῶν, ὃς Δημοδόκου ὅστιν ἀπορρώξ,
 τὸ μὲν ὄμμα τυφλός, τὸν νοῦν δ' ὑγιής, τῶν Μουσῶν παρθενοπίτης,
 20 πᾶνυ βαί' ἄδειν μὲν ἐπιστάμενος, πολλῶ δ' ὄγε πλείονα πίνων,
 ὁπότεν τις τῶν παχέων παρέχῃ τὸν Λέσβιον αἶθοπα λείχειν.
 χύμῳ νυνὶ τοῖς Βονναίοις χαίρειν ὁ διδάσκαλος ἡμῶν
 προλέγων ἄξιον ὑμᾶς αἰτεῖ μισθὸν τάχ' ἀριστοφανίζων
 ζητῶν θ' ὡς κείνος ὁ κωμῶδων ὅχ' ἄριστος βομβηλοβάζειν.
 25 μάλα δὴ χαίρει πάσης ἀρετῆς ὑμῖν θραπτήρι' ὀφείλων·
 εἰ γὰρ τι γέγυται τῆς σοφίας, τούτου θραπτήρια Βόννη
 παρακίεται ἀεὶ, καὶ που μεμάθηχ' ἄπτεσθαι κανθάρου οἴνου,
 ἀτεχνῶς ἐν τῇ γ' Ἀκαδημείᾳ τὰ Διονύσου μεμύηται.
 προμαθὼν γὰρ Ἀρειοπάγου τε φύσιν καὶ φρίξας ὄξυν Ἄρηα
 30 ὥρα μετέπειτα χαρᾷ πολλῇ, σεμνῶς ὡς Ναίκιος αὐτός
 εἰς Ἀστέρ' ἔδω ποσὶ κραιπνὰ προβάς προτὶ Ἄριον ἡμερόεντα
 μένος ἐνστάζων μέλεσι γναμπτοῖς κακβάλλων ῥήματα σεμνά,
 τά θ' Ὀμήρου ἔπη τά τ' Ἀριστοφάνους καὶ Πλάτου κωμικὰ πολλά,
 οἷς Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων πλείστους παποίηκεν ἐραστάς.
 35 καὶ κεῖ μεθ' ἐταίρου σεμνοτάτου τοῦ Βελκέρου οἰνοποτάζων
 καὶ παρὰ δεῖπνον πόλλ' ὀαρίζων καὶ μετὰ δεῖπνον δ' ὀαρίζων

v. 18. παραπέμφαντος ο. v. 21. λείβειν υ. ο. v. 22. χύμῳ υ. , v. 24. οὗτος υ. αὐτός ο. v. 27. κεί-
 σαι' ἔσκει υ. κείται συνεχῶς ο. v. 28. τοῖς Διονύσου υ. ο. v. 29. φρίξας τ' Ἄρεα βροταλογόν. υ.
 v. 30. εἶδεν ο. v. 35. εὐλαπινάζων υ.

- ἀστήρ ὃ γε Ναίκιος ἐξανέδου κεκορημένος Ἄριου ἦτορ,
 ἀστήρ δ' αὖ Βέλκερος ἐξανέδου φαιδρὸς λάμποντι μετώπῳ·
 οὓς ἄν τις ἰδὼν ἔλεγεν παῖζων· ὦ Κάστορ καὶ Πολύδευκες,
 40 ποῖ δῆθ' ὑμεῖς προτὶ τὴν σοφίας ψάμαθον πλεῖθ' ὕγρὰ κέλευθα;
 ὦ τρίσμακαρ, ὃν νῦν ἴσα θεῶ Βοννήσιοι εἰσορόωσιν,
 ὦ Βέλκερε, κυκλοτραγωδοφύλαξ, ἐνὸς ὦ τιτθὴ σὺ Ὀμήρου,
 Μειλιχομειδοῦς, Ἀναδυομένης, Εὐπυγοτάτης κριτά, Κῶας,
 χαῖρ' ὦ χαίρων τῇ σῇ φήμῃ καὶ τοῖσι μαθητιώουσιν,
 45 ὦ χαίρε πάτερ τῶν φιλομύθων, καὶ σοὶ θεὸς ἄλφита δοίη.
 ὑμῶν δ', ἀγανοὶ πρόμαχοι Μουσῶν, οἱ τῆς Σοφίας ἀρύταιναν
 περισείσαντες χερσὶ στιβαραῖς περὶ τοὺς κροτάφους ἀκροατῶν
 μετεδώκατε τοῦ σπέρματος αὐτοῖς κοτυλίδιον ἐν καταπίνειν,
 τίνα δὴ πρῶτον, τίνα δεύτερον αὖ, τίνα δ' ὑστάτιον καταλέξω;
 50 ἴση πάντας σέβομαι τιμῇ
 τὸν Σληγγέλιον τὸν Δελβρύκιον
 τόν θ' Ὑλμαννον τόν θ' Εἰνρίχιον
 τὸν Βρανδίσιον τὸν Σχωπένιον,
 καὶ πλείστους ἂν καταλέξαις
 55 πάσῃ σπουδῇ σκίρον Μουσῶν
 λείγοντας νῦν κἀδηδοκίτας·
 κριτικούς, ὄρχεις τῶν γραμματικῶν,

v. 37. Ἄριφ υ. v. 39. Πολυδεύκη ο. v. 40. ἀνά ο. v. 45. ἔλβια δ. υ. Ἄριον ἄλφοι ο. v. 47.
 τὰς κεφαλὰς υ. ο. v. 48. κοτυλίσκιον υ. ο. v. 55. τέχνη υ. v. 56. ὑπολείξαντας κατεδιδόκοντας υ.
 λείγοντας καὶ κατεδιδ. ο. v. 57. ὄργην υ. ο.

τοὺς ἡνιόχους Εἰλειθυίας,
 ἱερῶν ἐρμηνευτὰς χρησμῶν,
 60 ἱερῶν πάππους ψευδῶν ἀθέους,
 τῆς τ' εὐνομίας ἐξηγητάς,
 οὐδένα τούτων ὀνομακλήδην —
 τοῦ γὰρ πνίγους ἄλις εἴρηται —
 δὺ' ἀλέκτορ' ὅμως τῶν γραμματικῶν
 65 κάρχαιολόγων ἐξέστω νῦν
 ἄδοντ' ἔτι καὶ πλήκτρον πλήττοντ'
 ἐξονομήναι μέλζονι τιμῇ,
 τὸν Ῥιζέλιον καὶ Ἰανον.

στρ. Μοῦσα Καλλιόπη σαφῶς
 70 παρθένων προφερεστάτῃ
 ἀγνῶν γλαυκοπεδίλων,
 πρόφρασσα προφάνηθί μοι
 τῇ Βόννῃ χάριν εὐπρεπῇ,
 Μουσῶν μητροπόλει καλῇ,
 75 κάπτήρα φέροντι.
 καὶν τι μὴ κατὰ μοῖραν εἰ-
 πεῖν δοκῶ νέος ὢν ἔτι,
 καί περ ὢν φαλακρὸς πάλαι,
 καὶν τι καινοτομήσω.

v. 58. κρατεροὺς Εἰλ. προμάχους u. o. v. 62. μηδένα u. ὀνομάζω νῦν o. v. 66. πλήσσοντ' o. v. 73.
 εὐπρεπεῖ u. v. 79. καινοτομήσω u. o.

80 τούτων Μοῦσα δίκην ἔμοι
μὴ 'πίθες, σὺ γάρ αὐτὰ ταῦτ'
ἐν Βόννῃ μ' ἐδίδασκες.

Πρῶτον ὦ Βοννήσιοι πρὸς τοὺς γεραιτέρους λέγω,
— πάντα γὰρ Βόννης μαθητὴν νῦν καλῶ Βοννήσιον —

85 οἷς ἐφείρπε δὴ τὸ γῆρας τὸ πολὺν φέρον κόμην,
χοῖ πρὸ πεντήκοντ' ἐτῶν δὴ τῶν ἀλωπέκων νόμῳ
— εἴτε γὰρ κάμηλός ἐστιν εἴτε τῶν ἐστιγμένων,
καὶ τότε ἂν ἐκαλεῖτ' ἀλώπηξ καὶ τανῦν κεκλήσεται —
ῥανδαλίζοντες χοροῖσι περὶ τὸ φροντιστήριον

90 κάποπαρδόντες, βαβαιάξ, ἐπεγελάτ' ἰὴ ἰού.
ποικιλίαις κλάδεσι κοθόρνοις διφθέραις ἐστεμμένοι
ἐκ μακρῶν ἀνίστ' αὐλῶν αἴθριον πρὸς οὐρανὸν
θῦμα καινόν, φεῦ, ταβάκκου μάλα δυσώδεος καπνόν,
περὶ τὸ πρυτανεῖον ἐκλονεῖσθε κάσοβείσθ' ἐν τὰγορᾷ

95 μονομαχήσοντες ξιφιστὶ καὶ βλέποντες σκάνδαλα.
φρουδ' ἅπαντα ταῦθ' ἐταῖροι, φρουδα μηχανήματα,
οἷς φυλισταίους πολίτας νύχθ' ὅλην ὅσημέραι
νεανικῶς ἐδέρομεν αὐτοὶ δερόμενοί γ' ὑπὸ φυλάκων,
οἳ κυνόβδελλοι 'καλοῦντο, βδέλλαι ἅμα κύνες τ' ἴσως·

100 τῶδε γὰρ ἐμιμουῖνθ' ἐκάστοτ' ἐς ἀγορὰν κεκλημένοι,

v. 81. αὐτὰ με u. v. 82. γ' u. v. 83. παλαιτέρους u. v. 87. ἀσωμάτων u. εὐσωμάτων o. v. 90.
κάποπαρδόντες u. o. v. 91. μίτρας u. ἐνημμένοι o. v. 94. καὶ κατ' ἡσ' u. v. 95. ξίφεσσι u. ξι-
φίνδα o. v. 96. ῥανδαλίσματα u. o. v. 97. δι' ἡμέρας u. v. 99. καλοῦνται u. o.

- βδελυροὶ ὄντες καὶ βδέοντες, τὰ δὲ πέδιλα, πῶς δοκεῖς;
οὐ μάλ' εὐρινός γ' ἔχοντες παρὰ Λακαίνης τὴν βάσιν
οὐδὲ πηδῆσαι γ' ἴσασιν ἐμπεδῶσόντες βία.
φροῦδα ταῦθ', ὅμως γέροντες ὄψιν ἐσμέν οὐδὲ νοῦν·
105 εἰα δὴ φίλοι γέροντες· οὐ γὰρ ἔστι τήμερον
καρδαμίζειν τονθορύζειν, ἀλλ' ἰοὺ κεκραγένοι·
πᾶς ἄγαλμα τὸ νεολαίας ἐς τὸ φῶς ἀνελκέτω
τήμερόν γ' ἀλωπεκίζων, εἴπερ ἦν νέος ποτέ.
ἀντιστρ. Βόνναν κλείεθ' ὅσοι ποτ' ἐν
110 ὦρα ξυνδιετρίβετε
Μούσαις αὐτοὶ ἄμουσοι.
καὶ θεοὺς ἱκέτευε πᾶς,
εὐμενῶς μέγα καὶ παχὺ
δώσειν ἐπταλόφῳ μέτρον
115 τῷ πολίσματι κύδους.
χῶς μάλ' ἀθανάτοις φύσις
δώροις καὶ χαριεστάτοις
ὥσπερ εἰ γαμετὴν καλὴν
Βόνναν ἐστεφάνωνκεν·
120 οὕτω καλλιπάρῃ' αἰεὶ
τίκτειν τέκνα τεχνῶν πρέπει
τῇδ' εὐώπιδι μητρὶ.

v. 102. φέροντες α. εὐρινόν γ' — ὡς Λάκ. υ. v. 107. τὸ νεολαίας, εἴ, ἄγαλμα πᾶς τις ἐξανελκέτω υ. α.
v. 108. νεανιεύων υ. α. v. 116. χῶς ποτ' υ. v. 122. κούρη υ. Βόννη α.

- Ἔστι μῦθος πάνυ παλαιός· ὥς γέροντες ὥς νέοι.
 ὁ δὲ Ποιητὴς πολὺ γ' ἄμεινον περὶ νεανιῶν ταδί·
- 125 ἄφρονές εἰσι καὶ φιλοῦσιν ἀφραδέειν νεώτεροι.
 δῆλα ταῦτα· καὶ γὰρ οἷον Σωκράτης πλανώμενος
 περιμύοντες ἐξετάζουσ', ὅστις ἔτ' ἀφρονέστερος,
 κατ' ἐπιλλίξουσι κάρτα καὶ βλέπουσι Σωκράτην·
 μῶρε παῖ σὺ δαιμόνιε σὺ θαυμάσιε σὺ μακάριε!
- 130 τοῦτο δ' ἐπιβρέμειν καλοῦσιν, εἴθ' ὁ νοουθετούμενος
 εἰς ὅπλων κρίσιν καλεῖται φιλοσοφοῦντα Παφλαγόνα·
 χαϊμάτος σταγόνας ἀφύσσουσ' ἑπτὰ καὶ τὰχ' ἑννέα,
 Ῥηγίου δ' ἐπεκροφούσιν ἢ ζύθου τρισμυρίας,
 καὶ τρέφουσ' ἐς ὑστεραίαν μέγα τι αἰλούρου τέρας.
- 135 ἐστὶ δ' αἰλούροικτος οὗτος θῆρ ταπρῶτ' ἐφήμερος,
 τάχα δὲ Ταντάλου τάλαντα τανταλίζει παντελῶς
 οὐδ' ἐὰν μακρόβιος ὢν θῆρ σωκρατίζειν οὐδὲ γρῦ.
 ὀλβί' ὅστις ἀπὸ τετάρτου μετὰ γαλήν γαλήν' ὄρας
 καὶ διδασκάλου — βαβαιδάξ! οὐ γὰρ ἔστι νοουθετεῖν,
- 140 μήτις εἶπῃ τῶν νέων ποθ' ὥς πατέρες αἰδομεν.
 εἶα δὴ, νέοι γεγῶτες ἄδελ' ὥς ὁ Κωμικός·
 ἦδομαι γὰρ καὶ γέγηθα καὶ πέπορδα καὶ γελῶ
 καὶ δέδοικα καὶ πέφρικα καὶ βδελύττομαι λύχρον.

v. 129. παμπαλ. u. o. v. 131. φιλόσοφον τὸν Π. u. Σωκράτην τὸν Π. o. v. 133. ζύθους u. μετὰ δὲ
 Ῥηγίου βοφούσιν u. v. 134. γένος u. o. v. 137. ἔμφρον' εἶναι u. διανοεῖσθαι o. v. 138. ὀλβίός γ' ὅς
 — ὄρα o. μετὰ τέταρτον ἐκ γαλήνης γαληνῆς u. v. 143. φρένα u. μαθεῖν o.

τοῦτο δ' ἐν σκοπεῖθ' ἀκριβῶς· πάνυ βραχεῖ' ἢ τριετία,
 145 ὀλίγος ἀριθμὸς ἐξαμήνων· — παῖζε δῆτα νέος ἔτ' ὢν,
 σὺ δὲ μάθε μάθε παρὰ τὸ δειπνεῖν παρὰ τὸ πίνειν παρὰ χορόν,
 ἐν' ὃ πατήρ εἶπῃ χαρεῖς ποτ'· εὖ γε κόρδαχ' εἴλκυσεν,
 πολλὰ δὲ μεμάθηκ' ἐσθλά, μεμελέτηκ' ἤδομαι.

v. 145. παῖζε πῖνε υ. v. 148. πολλὰ δ' ἔμαθε κίχας' ὦ Ζεῦ υ. μεμάθηκε χρηστά ο.

ν. 1. Ῥήνιοι· Δίδυμος τὸ χ, ὅτι οὐχ εὐ-
ρηται παρ' οὐδενί. ὁ μὲν οὖν Στράβων τοὺς
τῷ ποταμῷ παροικοῦντας Ῥήνους καλεῖ, ἐν-
ταῦθα δὲ οὐ τοὺς παραποταμίους ἀλλὰ τοὺς
εἰς τὴν Ἀκαδήμειαν φοιτῶντας ἅπαντας Ῥη-
νίους ὀνομάζει — ἅτε καινοτόμος ὢν νῆ Δί
ὡς ὁ Κωμικός. πρὸς τούτοις καὶ Ἡρωδιανὸς
ἐν τῷ ροε' τῆς καθόλου· Ῥήνιος ὡς Σκαμάν-
θριος Αἰγύπτιος. οὕτω Σύμμαχος ὁ Τομέως.

ν. 2. μέσον· παρὰ τὰ ἐν Ἀχαρνέσιν· πά-
ριτ' ἐς τὸ πρόσθεν. καὶ ἐν Ὀρνισί τὸ κὰν
μέσῳ ἀγορά, φέρουσι δ' ὄρθαι εἰς αὐτὴν ὁδοὶ
πᾶσαι πρὸς αὐτὸ τὸ μέσον — καὶ ἐπὶ Βόννης
εἰρήσθω.

ν. 3. Θεολόγ. φιλολ. φιλοσ. τῶν ὀνομάτων
τούτων τριῶν ὄντων τὸ μὲν πρῶτον ὡς ἔπος
εἰπεῖν τοῦ ἀργυροῦ ἢ καὶ σιδηροῦ ἑλληνισμοῦ
πλάσμα ἐστί, τὸ δὲ δεύτερον οὐ μὲν κεῖται παρὰ
τῷ Κωμικῷ, κεῖται δὲ ὡς φησιν Ἀθηναῖος
παρ' Ἀλέξει τὸν οἶνον ποιεῖν τοὺς φιλολόγους
εἰπόντι καὶ εἰπόντι δέ· οὐδεὶς φιλοπότης ἐστὶν
ἄνθρωπος κακός, τῷ δὲ τρίτῳ ὁ Κωμικός αὐ-
τὸς χρηταὶ ἐν Ἐκκλησιαζούσαις. — ἄλλως· γρ.
θεοσόφων· ἔστι δὲ τοῦνομα τοῦ αὐτοῦ κόμμα-
τος τῷ θεολόγων.

ὄχλος· παρ' ἐνίοις εὐρηται στρατός· σὺ δὲ
καίπερ τοῦ Κωμικοῦ τοῖν ὀνοματίων χρωμένον
ὅμως τὴν τῶν ἀστρατεῦτων ἅτε καλῶς μὲν

βαζόντων κακῶς δὲ βαδίζόντων συνουσίαν κάλ-
λιον ἂν ὄχλον καλοῖης.

ν. 4. ἱατρούς· ἐννοητέον ὅτι ὁ Κωμικός
τὴν τοῦ ὀνόματος πρῶτην συλλαβὴν ἐν μὲν τῷ
Πλούτῳ βραχύνει, ἄλλοθι δὲ πανταχοῦ ἐκτεί-
νει. ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς ἄλλοις κωμικοῖς
ἢ χρηταῖς οὐ βεβαία, ἐν δὲ τῇ καλουμένῃ νέᾳ
κωμῳδίᾳ ἢ συλλαβὴ δοκεῖ βραχύνεσθαι.

τοῦ Χάρωνος φίλους· τὸ χ, ἐπεὶ δέον εἰ-
πεῖν Ἄιδου νῦν Χάρωνος εἴρηκε παρὰ τό-
χαῖρ' ὦ Χάρων χαῖρ' ὦ Χάρων. φίλους δὲ λέ-
γει ὅτι οἱ ἱατροὶ τὸν Χάρωνα ὀβολῷ ἀγαπῶνται
ἴσασιν, ὅτε αὐτοὶ ἢ μὲν ἢ ἔτι πλέον ἐν-
τεράγειν.

ν. 5. κόμματα Ζωίλου· δέον εἰπεῖν Ζη-
νοδότου ἢ Ἀριστάρχου νῦν τοῦ μέγρου ἕνεκα
λέγει Ζ. Δίδυμος. — ἄλλως· ληρεῖς ἔχων ὦ
Δ. τοὺς γὰρ πολλοὺς τῶν νῦν κριτικῶν, περὶ
ὧν Γοῖθιος ὁ πάνν· ἡβυλλιώσιν οἱ νέοι δο-
κοῦντες εἶναι πάνσοφοι, Ἑλλαδορωμαιομάστι-
γας ὀρθότερον ἂν καλοῖης ἢ Ἀρισταρχεῖους. ἐς
τοῦτο γὰρ προελήλυθασι ἀθετήσεως ὥστε τὰ
ἀπολωλότα ἀντίγραφα περὶ πλείονος ἤδη τῶν
σωζομένων ποιῆσθαι. οὕτω Σύμμαχος. γρ.
θρέμματα παρὰ τὸ ὦ θρέμμ' ἀναιδές.

ν. 6. πολιτικούς· οὗθ' ὁ Κωμικός οὗθ'
οἱ κωμικοὶ κέχρηται τῷ ἐπιθέτῳ, ὥπερ εἰώ-
θασιν πολλαχοῦ οἱ Ἀττικοί. ἄλλως· αἰνίττεται

εἰς τοὺς δικαστάς τοὺς μὴ κατὰ τοὺς καθεστῶ-
τας νόμους πολιτεύεσθαι ἀλλ' αὐτοὺς νομοθέ-
τας ἤγουν τῆς καλουμένης τοῦ δήμου ἐλευθε-
ρίας προμάχους εἶναι βουλομένους· τὸ δὲ νῆ
Δία πολιτικούς ὡς ἐν Λυσιστράτῃ, καὶ νῆ Δία
παχύ· πλειστάκις γὰρ ἡ τοῦ Δία πρώτη συλ-
λαβὴ ἐν ἄρσει.

ν. 7. τότε τὸ δ. τρεῖς τὸ αὐτὸ σχῆμα ἐκ-
φέρει τοῦ κρητικοῦ μέτρου, ὅπερ σπανιώτερον
παρὰ τοῖς κωμικοῖς κεῖται. ὁ γοῦν Κωμικός
ἐν Σφηξί· καὶ τίνα πρόφασιν ἔχων;

ν. 8. συνδίκων· τὸ χ, ἐπεὶ ἀττική μὲν ἡ
λέξις, κωμικὴ δ' οὐ. ὁ δὲ Κωμικός καὶ ξυν-
δικασταὶ εἶπε καὶ ξυνήγορος, ὡς ἐν Ἰππεῦσιν·
ἐάν τις εἴπῃ βωμολόχος ξυνήγορος.

ν. 9. κλέος· οὐρανόμηκες δηλονότι, κα-
θάπερ ὁ τῶν Νεφελῶν χορὸς αὐτός· μαθὼν
παρ' ἐμοῦ κλέος οὐρανόμηκες ἐν βροτοῖσιν
ἔξεις. — παρθένων· τῶν Μουσῶν ὧν τὸ παρ-
θένευμα ἄμαχον οὕτως ὥστ' αὐτὰς μὴδ' ἐν
ἐτέροις ἔτεσι ν' διαπεπαρθευέσθαι.

ν. 10. εὐθαλές· τὸ χ, ὅτι ἡ μέση ἀμ-
φισβητεῖται πότερον συστήλεται ἢ ἐκτείνεται.
ὁ γοῦν Κωμικός ἐν Ὀρνισί καὶ Πίνδαρος ἐκ-
τείνουσι, τῶν δὲ καλουμένων μονοστίχων εἰς·
νέος ἂν πονήσης, γῆρας ἔξεις εὐθαλές. ὡς
αὐτως ἐν ἀποσπάσμασιν ἐπικοῖς ἔστιν εὐρεῖν
εὐθαλέσσι καὶ ἄλλα τοιαῦτα.

ν. 11. Ἀθηνᾶς· τῆς θεοῦ μέμνηται ἅμα
ἐπιτιμήσων τῷ Κωμικῷ τῆς μὲν Παλλάδος
πολλάκις μνημονεύοντι τῆς δ' Ἀθηνᾶς σχεδὸν
ἀμνημονεῖν δοκοῦντι. ὁ μὲν γὰρ Ὅμηρος πολ-
λαχοῦ· αἶ γὰρ Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίῃ καὶ
Ἀπολλόν, μυριάκις δέ· Ἀθήνῃ, ὁ δὲ Κωμικός

τῷ Διὶ μὲν πανταχοῦ Ἀπόλλωνος δ' ὀνόματι
μάλα συχνῶ χρησάμενος πρὸς τὰ Ὅμηρου ἔπη
ἄμετρον τι ἔσμα ἀντὶδιδεῖ ἐν Ἰππεῦσι τότε· εὐ
γε νῆ τὸν Δία καὶ τὸν Ἀπόλλω καὶ τὴν Δή-
μητρα. πῶς δ' οὐ τὴν Ἀθηναίαν ἢ Ἀθηναίαν
ἀντὶ τοῦ τὴν Δήμητρα; νῦν δὲ τὸ νῆ τὴν
Ἀθηναίαν, ὅπερ ἐν τῇ Εἰρήνῃ ἔστί, τῶν ἁπαξ
λεγομένων φαίνεται. τοῦτ' οὖν ἔγωγε οὐκ ἂν
τοῦ μέτρου θείην, ἄτοπον γὰρ ἂν εἶη Ἀριστο-
φάνη τῷ μέτρῳ δουλεύων, ἀλλὰ τοῦ ἔθους
ηγούμενος τοὺς τοῦ Κωμικοῦ ἡλικιώτας εἰθί-
σθαι μᾶλλον τοὺς ἄλλους θεοὺς ὀμνύναι ἢ τὴν
Ἀθηναίαν, πρὸς δὲ καὶ τῇ ἀρχαίᾳ λέξει Ἀθη-
ναία μᾶλλον κεχρησθαι. καὶ γὰρ ὁ Κωμικός
ταύτῃ γε τετράκις ἐν τοῖς σωζομένοις δράμα-
σιν. οὐδὲ δοκεῖ τοῖς εἰρημένοις ἐναντιωθῆναι
τὸ ἐν τοῖς τῆς τε μέσης καὶ τῆς νέας κωμωδίας
ἀποσπάσμασι συχνῶς νῆ τὴν Ἀθηναίαν εἰρη-
σθαι. περὶ δὲ τοῦ ἀρχαίου τῆς λέξεως σχή-
ματος Βοίκιος ὁ θεῖος φιλόλογος ἀκριβέστατα
διήγηται. Κράτης.

ν. 12. φροντιστήριον· ἤγουν τὴν Ἀκαδή-
μειαν παρὰ τὸ ἐν Νεφέλαις· ψυχῶν σοφῶν
τοῦτ' ἔστι φροντιστήριον.

ν. 14. μακαρίζοντος· πρὸς τὸ ἐν Σφηξίν·
ὦ μακάριον πόλισμ' ὡς σε μακαρίζομεν, παῖ-
δας ἐφύτευσας ὅτι μουσοτεχνικωτάτους.

ν. 16. πρόσσχετε· τὸ χ, ἐπεὶ διὰ δυοῖν
σ τὸ ῥῆμα γέγραφε. τὰ μέντοι παλαιὰ ἀντί-
γραφα οὐ φανερώς οὔτε τοῦτο τὸ ῥῆμα οὔτ'
ἄλλα τινὰ οἷον προσσπάω προσστέλλω προσ-
στείλω σημαίνει ὅπως αὐτὰ γραπτέον, ὡς δ'
ἐπὶ τὸ πολὺ τὴν δι' ἐνὸς σ παρέχει γραφὴν.
παρὰ δὲ τῷ Κωμικῷ τρεῖς ἐν τοῖς ἀναπαισίοις

τῆς λέξεως ὑπαρχούσης τῶν νῦν κριτικῶν οἱ μὲν γράφειν κελύουσι προσέχετε, καίπερ τοῦ μέτρου αὐτοῦ κωλύοντος, οἱ δὲ προσέχετε, καίπερ οὐδενός πω εἰρηκότος προσέχειν τὸν νοῦν, οἱ δὲ οἶον ὁ Μεινέκιος ἐν τῷ περὶ Φερεκράτους λειψάνων πρόσσχετε. ἔγωγε καὶ ἐνταῦθα προήρημαι καὶ προειλόμην δ' ἂν ἐν Σφηξί τε καὶ Ὀρονισι τὸ πρόσσχετε. καὶ δὴ καὶ ἐν Ἀχαρνέυσιν ὁ Μεγαρεὺς δοκεῖ πρὸς τὴν κόρα εἰπεῖν ἀδί· ἀκούετον δὴ, πόσσεχ' ἔμιν τὴν γαστέρα ἢ πότσεχ', ἅτε Μεγαρεὺς ὦν. δύναται δὲ καὶ ἀκούετον πόσσεχτον ἔμιν ἢ ἀκούετον δὴ, ποτέχετον τὴν γαστέρα. ὥς δὲ νῦν ἔχει ὁ στίχος, φαύλως ἔχει, ὥσπερ ὁ τῆς αὐτῆς κωμῳδίας· ἀλλ' ἀθάνατος, ὁ γὰρ Ἀμφίθεος Διμήτρος ἦν. γραπτέον οὖν ἢ ἀθάνατός εἰμ' ἢ ἀθάνατος ὦν, ἐκβεβλημένου τοῦ ἀλλ'.

γ. 17. εὐθύ· νῦν μὲν οὐ παρὰ τὸ ἐν Ἰππεῦσιν· εὐθύ τῶν κυρηβίων, ἀλλὰ ὥσπερ ἐν Εἰρήνῃ καὶ ἄλλοι εἴρηται· εὐθύ τοῦ Διός.

Βονναίης· καινοτομεῖ καὶ ἐνταῦθα καὶ ὕστερον εἰπὼν Βοννήσιοι. καὶ τὸ μὲν Βονναῖος ὥς Ἀθηναῖος, τὸ δὲ Βοννήσιος ὥς Μιλήσιος ἢ ὥς νήσου τινὸς τῶν μακάρων οὔσης τῆς Βόννης. — τὸ δὲ Ἀκαδημείας μάλιστα πρὸς τὸ ἐν Νεφέλαις· ἀλλ' εἰς Ἀκαδημείαν κατιῶν ὑπὸ ταῖς πλατάνοις ἀποθρέξει.

γ. 18. ἐπιτελλομένου· ἢ λέξις ἐπική μάλιστα οὐσα καὶ λυρική παρὰ τοῖς κωμικοῖς οὐ κεῖται. ἐννοητέον δὲ ὅτι καὶ ἐν τοῖς ἔπειτα στίχοις πολλάκις ζητεῖ τὸν Ὀμηρον μιμῆσθαι, ὥσπερ καὶ ὁ Κωμικός ἐν γε τοῖς ἀναπαίστοις εἰώθει. — γρ. παραπέμψαντος ὥς ἐν Ἰππεῦσι·

παραπέμψαι' ἐφ' ἑνδεκα κώπαις. τῆς δὲ πομπῆς ἔτι ἀδήλου οὔσης νῦν ἐπιτ. εἰρήσθω.

— ἀπορρώξ· βέλτιον νῆ τὴν χῆνα εἶτε Δημοδόκου εἶτε νέκταρος εἶναι ἀπορρώγα ἢ τῆς Ἑρινύος περὶ ἧς μέμνηται ὁ Κωμικός ἐν Λυσιστράτῃ.

γ. 19. τυφλός· καὶ ἐν Πλούτῳ, τυφλὸς γὰρ ὄντως ἐστὶ νῆ τὸν οὐρανόν.

— παρθενοπίπης· δικαίως ἂν θαυμάζοις ὅτι ταύτῃ τῇ λέξει οὐκ ἐχρήσαντο οἱ κωμικοί. μήποτε βέλτιον ἔχη γράψαι· τὰς μούσας παρθενοπίπης.

γ. 20. ἐπιστάμενος· παρὰ τὸ ἐν Σφηξί· κιθαρίζειν γὰρ οὐκ ἐπίσταμαι, ἢ παρὰ τὸ ἐν Ἰππεῦσιν· οὐ μουσικὴν ἐπίσταμαι.

— πλείονα· ἀντὶ τοῦ πλέον, ὁ γὰρ Λέσβιος ἐν γένος οἶνον. εἰσὶ δὲ καὶ οἱ μετὰ τὸ πλείονα λείπειν τὸ γένη φάσκοντες.

γ. 21. παχέων· πρὸς τὸ Γοιθίου ἐν Ἀοιδῷ· ὃ κλεῖε κλεῖε πᾶς τὸ δῶμα, πίθον γὰρ οὐκ ἔκλεισε πῶμα. — ἄλλως· φαίνεται γοῦν ἐραστῆς ὦν κατ' Ἀντιφάνην τὸν κωμικὸν τῆς τραυφεῖας ἀπὸ Λέσβου σεμνοπότου σταγόνος.

— λείχειν· καὶ ἐν Εἰρήνῃ· παρὰ τοῖς θεοῖσιν ἀμβροσίαν λείχειν ἄνω. γρ. λείβειν, ᾧ μὲν ῥήματι μετὰ τὸν Ποιητὴν καὶ οἱ κωμικοὶ καὶ οἱ τραγικοὶ ποιηταὶ ἄλις χρῶνται, ὃ δὲ ἅτε οὐκ ὄν τοῦ ἡμετέρου ἔθους, οὔτινες καὶ τὸ σπένδειν καὶ τὸ κοτταβίζειν ἀγνοοῦμεν, ἄτοπον ἂν εἴη ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ καὶ ἀνάρμοστον.

γ. 23. προλέγων· τὸ γ', ὅτι ὁ Κωμικός προαγορεύω μὲν εἶπεν ἐν Λυσιστράτῃ, προλέγω δ' οὐδαμοῦ. Κρατῖνος δ' ὁ νεώτερος κέχρηται τῷ προλέγω, ὅπερ καὶ παρὰ τοῖς ἀττι-

κοῖς συγγραφεῦσι κεῖται. ἐν δ' Εἰρήνῃ τὸ θάνατον προεῖπεν ἀντὶ τοῦ τεθνάναι πρ. εἴρηται.

ν. 24. κείνος· τὸ χ, ἐπεὶ σπανιωτέρα ἢ χρῆσις παρὰ τοῖς κωμικοῖς. ὁ γοῦν Κωμικός ἐν γ' Εἰρήνῃ ὡς κείνος ἀναιδέως. ὁ μέντοι Μεινέκιος ἄλλοθι πανταχοῦ τὸ ἐκείνος ἢ 'κεῖνος τοῖς στίχοις ἐνέπηξεν. γρ. οὗτος. διατί; ἀρέσκει τὸ κείνος. τὸ δ' αὐτός, ὅπερ ἐν τισιν ὑπάρχει, οὐ κακῶς ἔχει πρὸς τὴν διάνοιαν.

— βομβυλοβάζειν· ἀντὶ τοῦ βομβυλοβάξαι εἰπεῖν, τουτέστι καινοτομεῖν ἐν ὥρῃ· καὶ γὰρ ὁ Κωμικός ἥδιον καὶ πέραν τῆς δόξης ἡμῶν καινοτομήσας ἐν μὲν ἀρχῇ τῶν Ἰππέων πρὸς τὸν μυκηθμόν τοῦ οἰκέτου οὐ δῆπου ὡς νῦν λέγεται· τί κινυρόμεθ' ἄλλως, τὸν ἕτερον πεποίηκεν ἀποκρίνασθαι, ἀλλὰ· τί μύζομεν ἄλλως. ἐν δ' Ἀχαρνέσιν ὅπου Δικαιοπόλις καλεῖ τὸν Εὐριπίδην, τὸν στίχον ἰασημένην καινοτομῶν ᾠδί· Ε. ἀλλ' οὐ σχολή. Α. πῶς δ' οὐ σχολή; Ε. τραγωδίῳ. τὸ γὰρ τραγωδίῳ ὡς μαθητιῳ.

ν. 25. θρεπτήρια· μάλα τραγικῶς Σοφοκλῆς ἐν Οἰδ. Κολ. τὰ τῆς ταλαίνης νηδύος θρεπτήρια, ὅπερ κωμικώτερόν ποῦ εἶποις ἂν· τοῦ καταφαγεῖν καὶ καταπιεῖν θρεπτήρια ἢ τὰ φρονήματος τὰ τε νηδύος θρεπτήρια. ἐκάτερον γὰρ ἢ Ἀκαδήμεια αἰς παρέχει. παρὰ γοῦν τοῖς κωμικοῖς οὐ κεῖται ἢ λέξις.

ν. 26. γέγυνται· καὶ ὁ Κωμικός ἐν Βατράχοις· οὐ μὴ διατρέψῃς ἀλλὰ γεύσει τῆς θύρας (γρ. γεῦσαι, τὸ δὲ γεύσει ἀττικώτερον φαίνεται). οὕτω καὶ τῶν Βοννησίων τινὲς τῆς τοῦ φροντιστηρίου θύρας ἄκοντές πως ἐγεύσαντο.

ν. 27. παράκειται. πρὸς τὸ Ὀμήρου· κειμήλιον ἔστω, ἤγουν ἐν τῇ ψυχῇ αὐτῇ, οὐχ ὡς

ἐν Ἀχαρνέσιν· ἡνίκ' ἂν ἐπανθρακίδες ὥσι παρακείμεναι, ἀλλὰ συνεχῶς καὶ διαμπερές. διὸ καὶ καλῶς γρ. κείσετ' ἑσαεί, καὶ ἐν ἄλλοις τισὶν ἀντιγράφοις· κεῖται συνεχῶς.

— κανθάρον· εἴλετο νῦν ἐκ τοῦ παμπλήθους στόλου τῶν ποτηρίων τοῦτο τοῦνομα καὶ εἶδος, ὅτι οἱ ἡμέτεροι πολῖται εἰώθασιν λέγειν οὐ μόνον τὸν οἶνον κανθάροις ῥοφεῖν, ἀλλὰ καὶ κἀνθάρον ἑαυτῷ πίνειν. καὶ γὰρ τοῦτο μάθημα τῆς Ἀκαδημείας.

ν. 28. τὰ Διονύσου· οἱ μὲν ἐπικοί ποιηταὶ καὶ οἱ λυρικοὶ οὕτω τοῦ μέτρου ἕνεκα, παρὰ δὲ τοῖς κωμικοῖς μόνον τὸ Διόνυσος εὔρηται. διὸ καὶ τοῖς Διονύσου μ. ἐν τισιν ἀντιγράφοις. νῦν δὲ προήρηται τὴν ἐπικὴν λέξιν, ὅτι τὸ μνεῖσθαι τῇ αἰτιατικῇ μᾶλλον ἢ τῇ δοτικῇ χρῆται. καὶ Πλάτων ἐν Συμposium· τὰ ἔρωτικά μνηθεῖς.

ν. 29. προμαθάν· ὁ μέντοι Κωμικός ἐν Νεφέλαις· προμαθεῖν ᾄσμ' ἐδίδασκεν, ὅπερ οἱ Βοννήσιοι σπουδῇ ποιοῦσι. — ἀντὶ δὲ τοῦ Ἀρειοπάγου οἱ Ἀττικοὶ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ Ἀρείου πάγου λέγουσι, νῦν δὲ τοῦτο τοῦ μέτρου ἕνεκα. τὰ δὲ λοιπὰ τοῦ στίχου ὁμηρίζει. τὸ γοῦν φρίξας καὶ ἐν Βατράχοις ὁ χορὸς ἐπικῶς.

ν. 30. ὦρα· σημείωσαι ὅτι νῦν τὴν Ἰάδα μιμεῖται ἅτε καὶ πρόσθεν ὁμηρίζων καὶ ὕστερον δέ, εὔρηκα δ' ἐν ἐνίοις· εἶδεν ἂν ἔπειτα. τὸ δὲ μετέπειτα καὶ παρ' ἄλλοις πολλοῖς καὶ δὴ καὶ παρ' Ὀμήρῳ τε καὶ Πλάτῳ κεῖται. Σύμμαχος. — τίς δ' οὐκ οἶδε Ναίκιον τὸν Χοιρίλου Καλλιμάχου Πλαύτου ἄλλων πάντων πολλῶν ἐπιτροπὸν τε καὶ τοῦ Ριζελίου πρόδρομον; Αἰδύμος.

ν. 31. Ἀστέρ· τὸν Χρυσοῦν Ἀστέρα λέ-

γει, λέσχην δηλονότι ἐν Βόννῃ μεγαλοπρεπεστάτην. περὶ δὲ τοῦ Ἀστέρος τούτου διὰ τὸν ἐκεῖ ἀφυσσόμενον οἶνον μήποτε τὸ τοῦ Ὀμήρου ἢ οἷος δ' ἄμμορός ἐστι λοέτρων Ὀκεανοῖο.

— Ἄριον· τὸν ἐρυθρὸν καὶ αἷθοπα οἶνον, ὃς παρὰ τὸν Ἄρον ποταμὸν ἐπὶ πετρῶν ταῖς ἡλίου αὐγαῖς ἔψεται. ἱμερόεντα δ' αὐτὸν καλεῖ ὅτι καὶ ἑαυτοῦ ἱμερον καὶ τοῦ δινηέντος ποταμοῦ ὀρίνει ἅτε Τέμπη τινὰ τοῖς ὁδίταις παῖσι καὶ μάλιστα τοῖς Βοννησίοις παρέχοντος.

ν. 32. μένος· πάλιν ὁμηρίζει. τὸ δὲ ἐνστάξων ὡς ἐν Σφηξίν· ἐνστάξουσιν κατὰ μικρὸν αἰεὶ τοῦ ζῆν ἕνεχ' ὥσπερ ἔλαιον. ἐκβάλλων δὲ ὡς ἐν Ἐκκλησιαζούσαις· οὐ γὰρ τὸν ἐμὸν ἰδρῶτ' ἀνοήτως ἐκβαλῶ. τὸ δὲ γναμπτός ἐπίθετον ἐπικόν, οὐδὲ κεῖται παρὰ τοῖς κωμικοῖς.

ν. 35. οἰνοποτάζων· καὶ Ὀμηρος· Ἀστέρι οἰνοποτάζει ἐφήμενος ἀθάνατος ὥς. γρ. εἰλαπινάξων, ἀλλὰ παρὰ γε τοῖς κωμικοῖς οὐδέτερον ῥήματος κειμένου τὸ οἰνοποτάζειν ὥπερ καὶ Ἀνακρέων χρῆται ἄμεινον φαίνεται.

ν. 36. ὀαρίζων· καὶ τοῦτο ὁμηρικῶς παρὰ τὸ παρθένος ἡΐθεός τ' ὀαρίζετον ἀλλήλοισιν. εἰκότως — οὐδὲ γὰρ οὐδέτερος θαλεροῦ γάμου ἵκετο τέρμα.

ν. 37. ἀστήρ· σημειῶσαι ὅτι καὶ ὁ Κωμικός ἐν Εἰρήνῃ ὡδί πως· ἀπὸ δείπνου τινὲς τῶν πλουσίων λαμπροὶ βαδίζουσ' ἀστέρες. τὸ δὲ Ἀστέρος ἐξανέδου κάλλιον νῆ Δία καὶ λιπαρώτερον ἢ τὸ κύματος ἐξανέδου τὸ τοῦ Ταλασίφρονος. χρῶνται δὲ τῇ λέξει καὶ Θέογνις καὶ Πλάτων καὶ ἄλλοι τινές. — τὸ δὲ κεκορημένος πάλιν κωμικῶς ὥσπερ ἂν εἰ ἐν Εἰρήνῃ

εἶπεν· τότε ἦδε πόλλ' ὡς ἐξανέδου κεκορημένος. — τὸ δ' ἦτορ ἐπικοτραγικολυρικῶς, κωμικῶς δ' οὐ.

ν. 39. Πολύδευκες· οὐ κεῖται τὸννομα τοῦτο παρὰ τῷ Κωμικῷ. ὅμως καὶ τὸ Διοσκόρω εἶρηκε τρίς, καὶ Κάστορα ὀνομάζει ἐν Λυσιστράτῃ.

ν. 40. προτί· πάλιν ὁμηρίζει. τὸ δὲ ὕγρα κέλευθα τοῖν Διοσκόροις ἕνεκα εἶρηκε καὶ χαμιντιζόμενος ἅμα ὥσπερ ἂν εἰ εἴποι· Ναίκιος εὐπηγῆς καὶ Βέλκερος, ὅζω Ἀθήνης, ἀστέρε μιγνομένω φέρετον πάντεσσι γαλήνῃν.

ν. 42. κυκλοτραγωδοφύλαξ· ἤγουν τὸν καλούμενον ἐπικόν κύκλον καὶ τὰς τραγωδίας φυλάττων καὶ σώζων. τίς γὰρ οὐκ οἶδε Βέλκερον τὰ κλεινὰ συγγράμματα περὶ τούτων τῶν ποιητῶν ἐκδόντα. τοῦ δ' ὀνόματος ἀριστοφανικῶς πεπλάσμενον σημειῶσαι ὅτι ἡ πρώτη συλλαβὴ πρὸ τοῦ κλ' ἐκτείνεται. εἰκότως· πεποίηκε γὰρ ὅπερ καὶ οἱ κυκλικοὶ καὶ οἱ τραγικοὶ εἰώθασιν ποιεῖν. πρὸς δὲ καὶ ὁ Μεινέκιος ἐν τοῖς περὶ κωμικῶν ἀποσπασμάτων τοιαῦτα γενέσθαι ἐν τοῖς ἀναπαιστικοῖς στίχοις ὁμολογεῖ. δηλαυτά· οἶον ἐν Ὀρνισὶ πολύδακρυν τὸ α, ἔδρας τὸ ε, Κεβριόνα τὸ ε, καὶ ταῦτα ἐν στίχοις ἀναπαιστικοῖς, μυρία κριθοτράγων ἢ τὸ α τοῦ μυρία ἢ τὸ ο τοῦ κριθ. ἐν κρητικῷ ἐκτείνει. ἔτι δὲ ἐν Ἰππεῦσιν Ὀβριμοπάτρα ἢ τὸ πρῶτον ο ἢ τὸ πρῶτον α καὶ τοῦτο ἐν λαμβικῷ τριμέτρῳ ἐκτείνει. μάλιστα μέντοι ἐν τοῖς ἐπικοῖς τε καὶ τραγικοῖς ῥήμασι τὰ βραχέα φωνήεντα διὰ τῆς καλουμένης ἀσθενοῦς θέσεως ἐκτείνεται. — ἐνός· φαίνεται γὰρ ὁ Βέλκερος ἥδιστ' ἂν τὸν Ποιητὴν ὡς ἕνα ὄντα καὶ ἐν ὡς

ἀληθῶς πρόσωπον ὃν ἐς τὸ φῶς ἐξεκύνσας, — ἀλλ' εἴς' οἱ κωλύουσιν.

γ. 43. Μειλιχομειδούς· τῆς Σαπφούς, πρὸς τὸ μειλιχόμεινε Σαπφοῖ, τοῦ δὲ μέτρου ἕνεκα τὸ ἕτερον τοῦ ὀνόματος σχῆμα προήρηται.

— Ἀναδυομένης· ἀλλοιότερον τὸ ἐν Βατράχοις· ἔτοιμός ἐμ' ἔγωγε κοῦκ ἀναδύομαι.

— Εὐπυγοτάτης· πάλιν τοῦτο τοῦ στίχου ἐστὶ πλάσμα. ὁ γοῦν Ἀλεξίς εὐπυγίαν εἴρηκεν ἐν Ἰσοστασίῳ. ἀλλὰ ταυτόν ἐστι τὸ ἐπίθετον τοῦ καλλίπυγος καὶ τοῦ αὐτοῦ κόμματος. τὸ δὲ Κῶας ὃ γε Στράτις οὕτω πως εἰπών· Χίᾱ παρυστᾶς οὐκ ἐξ Κῶαν λέγειν.

γ. 44. φῆμη· καὶ γάρ, ὥς ἐν Ὅρνισι, φῆμη γ' ἡμῖν ὅρσις ἐστίν. τὸ δὲ μαθητιώσιν ὥσπερ ἂν εἰ ὁ Κωμικός ἐν Νεφέλαις εἶπε· καὶ δεῖξον ὥς τάχιστα μοι τὸν Βέλκερον, μαθητιῶ γάρ.

γ. 45. φιλομύθων· τουτέστι τῶν τῆς τῶν Ἑλλήνων θεογονίας καὶ μυθολογίας ἐραστῶν. εὐρηται δὲ παρ' Ἀριστοτέλει.

— ἄλφιτα δοίη· γρ. ὄλβια δ., ἐν τισιν δέ· Ἄριον ἄλφοι. ἀλλὰ ταῦτα πάντα ταυτόν σημαίνει, ἥγουν τὴν ὡς ἀληθῶς εὐδαιμονίαν. καὶ ἐν Πλούτῳ· ἡ μὲν σιπύη μεστὴ ἵστι λευκῶν ἄλφιδων. καὶ ἐν Νεφέλαις· αἰεὶ σὺ κήδου τῶν πατρῶων ἄλφιδων.

γ. 46. πρόμαχοι· Ὁμήρου τοῦτο τὸ ὄνομα καὶ Πινδάρου καὶ Αἰσχύλου καὶ Ξενοφώντος ὃν παρὰ τοῖς κωμικοῖς οὐ κεῖται. δοκεῖ δ' αἶμα καὶ αἶμα πρὸς τοιοῦτους τινὰς τὸ τοῦ Ὁμήρου ἐν Ἰλιάδι εἰρησθαι· ἐν προμάχοισι φανείς κατεπλήγης σὸν φίλον ἦτορ. — ἀρύταιναν· παρὰ τὸ ἐν Ἰππεῦσι· τοῦ δήμου καταχεῖν ἀρυ-

ταίνῃ πλουθυγίαν (γρ. πουλυμάθειαν)· καὶ πάλιν· εἴτα κατασπένδειν κατὰ τῆς κεφαλῆς ἀρυβάλλω.

γ. 47. περισείσαντες· τὸ ἄ, ὅτι παρὰ μὲν Ὁμήρῳ ἡ παθητικὴ μόνη τοῦ ῥήματος διάθεσις, παρὰ δὲ τοῖς κωμικοῖς ὅλως οὐ κεῖται. — στιβαραῖς· καὶ ἐν Θεσμοφοριαζούσαις· ὥς καὶ στιβαρά τις φαίνεται καὶ καρτερά.

— κροτάφους· φαίνεται τὸ ἐν Βατράχοις· ἄπαγε σεαντὸν ἐκποδῶν εἰ σωφρονεῖς, ἵνα μὴ κεφαλαίῳ τὸν κροτάφον σου ῥήματι θενῶν ὑπ' ὀργῆς ἐκχέω τὴν ἀμαθίαν — καὶ πρὸς τοὺς ῥαθύμως καὶ κακῶς μαθητιῶντας εἰρησθαι. τὸ δ' ἀκροατῶν τῆς νέας κωμωδίας ἐστίν, ὁ γοῦν Κωμικός ἐν Ὅρνισιν· ἀκροατέ' ὑμῖν ἐν μέρει τῶν κριττῶν.

γ. 48. μετεδώκατε. ὁ μὲν Ἀλεξίς ἐν Στρατιῳτῇ· ἀλλ' ἐδώκατε, καί· ἀπεδώκαμεν· καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ἢ τοῦ ἀορίστου τούτου χρήσις σπανία.

— σπέρματος· καὶ ἐν Ὅρνισι· σπείρεται γὰρ τοῦτ' ἐκεῖ τὸ σπέρμα.

— κοτυλίδιον· Κράτης· ὑποκοριστικῶς τοῦτο ὅτι οἱ τε μεταδιδόντες καὶ οἱ δεχόμενοι κοσκυλματίοις εἰώθασιν ἀγαπᾶν. Ἀρίσταρχος· τὸ ἄ ἐπεὶ παρὰ γε τοῖς κωμικοῖς οὐ κεῖται τοῦνομα τοῦτο, ἀλλὰ τὸ κοτυλίσκιον. ὁ δὲ Ἡρωδιανός· κοτυλίδιον ὡς δακτυλίδιον. τί δὴ ποθ' ὁ Κωμικός περὶ τὰ τοιαῦτα ὀνόματα σπουδαιότατος ὢν τούτῳ οὐ κέχρηται; ἐπεὶ τοι καὶ κοτύλῃ καὶ κοτυλίσκιον καὶ κοτυλίσκος (Φερεκράτης δὲ κοτυλίσκη) εἴρηκεν. ἀποκριτέον οὖν ὅτι ἡ μὲν κωμωδία τὸ ὑποκοριστικὸν κοτύλιον δοκεῖ ἀγνοεῖν, ὁ δὲ Κωμικός τὰ εἰς

-ίδιον λήγοντα ὑποκοριστικά, ὥνπερ τὸ ἰ ἐκτείνεται, τότε εἰρηκῶς φαίνεται ὅτε τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος καὶ τὸ εἰς -ιον ὑποκοριστικὸν εἴποι, οἶον· εἶμα ἱμάτιον ἱματίδιον (Πλ. *Λυσ.*), Βοιωτὸς Βοιωτίον Βοιωτίδιον (*Αχ.*), οἶκος οἶκον οἰκίδιον (*Νεφ.*), ἄργυρος ἀργύριον ἀργυρίδιον (*Λυσ. Πλ.*), δάκτυλος δακτύλιον δακτυλίδιον (*Λυσ.*), δικαστὴς δικαστήριον δικαστηρίδιον (*Σφ.*), τιτθὴ τιτθίον τιτθίδιον (*Θεσμ. β'*), λύχνος λυχνίον λυχνίδιον (*Ἑρμιππος*). ἔστι δὲ καὶ ἄλλα τινὰ ὧν ἡ τὸ κύριον ὄνομα ἢ τὸ ὡς ἔπος εἰπεῖν πρῶτον ὑποκοριστικὸν οὐ κεῖται· οἶον σκαλμός (σκαλμίον) σκαλμίδιον (*Σουίδ. ἐν ρ'* ἀσπάξεσθαι), γραμμα γραμματίον (*Λουκιανός*) γραμματίδιον (*Μένανδρ.*), (μυρι)άμφορος (ἀμφόριον) ἀμφορίδιον (*Πλ. Ἑκκλ.*). εἰσὶ δ' οἱ γραφεῖν κελεύουσιν ἀμφορεΐδια ὡς παρὰ τοῦ ἀμφορεὺς ἀμφορέως ἀμφορε-ίδιον, γραμματεΐδια. ὅλως δ' ἐν τοῖς παλαιοῖς ἀντιγράφοις τὰ τοιαῦτα ὀνόματά ἐστιν εὐρεῖν καὶ διὰ τοῦ εἰ καὶ διὰ τοῦ ἰ γεγραμμένα ἅτε τῶν ἀντιγραφόντων τὴν τῶν ὑποκοριστικῶν φύσιν φανερώς ἀγνοούντων. σημειῶσαι δὲ καὶ τάδε· λόγος λόγιον λογίδιον (*Σφ.*), χοῖρος χοιρίον χοιρίδιον (*Αχ.*), Μυρρίνη Μυρρίον (Μυρρίνιον) Μυρρίνιδιον (*Λυσ.*). ὥσαύτως τῶν πρῶτων εἰς -ις ληγόντων τὰ δευτέρα ὑποκοριστικά συστέλλει τὸ ἰ, οἶον κλίνη κλινὶς κλινίδιον (*Λυσ.*), χλαῖνα χλανὶς χλανίδιον (*Λυσ.*), μάχαιρα μαχαιρὶς μαχαιρίδιον (*Ἰππ. γρ. μαχαιρίδιον*), τοιαῦτα δ' εἴη ἂν τῶν εἰς -ιον ὑποκοριστικῶν ὡς καὶ λαμπάδιον σανίδιον ἰσχάδιον λοπάδιον σφραγίδιον. ἔτι δὲ πολλῶν πλείονα τοῦ λεγομένου πρῶτου ὑποκοριστικοῦ

ἐνδεᾶ ὄντα συστέλλει τὸ ἰ οἶον ξίφος ξιφίδιον, πῖλος πιλίδιον, τέκνον τεκνίδιον, πυργός πυργίδιον, ἄσκος ἀσκίδιον, γαστήρ γαστριδιον, πατήρ πατρίδιον, γνώμη γνωμίδιον, ἀρχὴ ἀρχίδιον, πόρνη πορνίδιον (τοῦτο δὲ καὶ πορνίδιον), θυμός θυμίδιον, ἀδελφός ἀδελφίδιον, δίκη δικίδιον, πυγὴ πυγίδιον, κροκωτὴ κροκωτίδιον, ζωμός ζωμίδιον, ὄνος ὀνίδιον, πῦρ πυρίδιον, κύων κυνίδιον, δῆμος δημίδιον (δημακίδιον), νῆς νηίδιον. σημειῶσαι δὲ τὰ τοιαῦτα· πάππος παππίας παππίδιον, Ξανθός Ξανθίδιον. ἄλλα δ' αὖ νόμῳ συναιρέσεως ἐκτείνει τὸ ἰ, οἶον Ἑρμίδιον, Θυίδιον, οὐσίδιον (*Νικόμαχος*), καλίδιον (*Εὐπολῖς*), σηπίδιον (*Εὐβουλος* καὶ ἄλλοι τινές), πρὸς τούτοις δὲ διὰ τῆς αὐτῆς συναιρέσεως ἐγγελεύδιον ἰχθυίδιον βοτρύδιον (ταῦτα οἱ τῆς μέσης κωμωδίας), ἡμιδιπλοίδιον καλῶδιον λαγῶδιον γῆδιον γράδιον κρεῖδιον κῶδιον λήδιον (*Μένανδρ.*), πρὸς τούτοις δὲ βοτῖδιον νοτῖδιον διαιρετικῶς γεγραμμένον ἐκάτερον συστέλλει τὸ ἰ. ἐκ τούτων δὴ τοιούτων ὄντων ὅτι σὺν τοῖς γραμματικοῖς κοτυλίδιον εἴρηκεν ἀντὶ τοῦ κοτυλίσκιον ὅπερ σχεδὸν τῶν ἅπαξ λεγομένων ἐστὶ (σημειῶσαι δὲ καὶ τὸ χλανίσκιον — χλανίδιον) συγγνώμῃ ἔστω τῷ καινοτομήσαντι. οὕτω Σύμμαχος. — ἄλλως. πρὸς δὲ καὶ τὰ εἰς -άριον λήγοντα ὑποκοριστικά παρὰ τῷ Κομικῷ συχνά, οἶον· ἀνθρωπάριον παιδάριον νηττάριον ληδάριον ζευγάριον γυνάριον ἀνδράριον πλοιάριον σκενάριον. σημειῶσαι δὲ τὸ φιλοττάριον (*Ἑκκλ.*) ἐκ τοῦ φιλ- καὶ τοῦ -οττάριον συγκείμενον, καὶ τὸ βοιδάριον (*Ὁρν.*) ἐκ τοῦ βο- καὶ τοῦ -ιδάριον, τοῦ ὁ καὶ τοῦ ἰ τοῦ μέτρου

ἔνεκα συννηρημένων. καὶ δύο εἰς -ὕδριον λήγοντα, ἥγουν ἐλκυτόριον (Ἰπ.), μελύδριον (Ἑκκλ.) οὐ δὴ παρὰ γε τῷ Κωμικῷ εὐροις ἂν ὑποκ. ὀνόμ. εἰς -διον λήγοντα (καὶ γὰρ τοῦτο τὸ σχῆμα παρὰ νεωτέρων τινῶν καλεῖται). τὸ μὲν γὰρ σκιάδιον (Ἰπ.) παρὰ τοῦ σκιάζω σκιάδειον γραπτέον ὡς πόρνειον, τὸ δὲ κρεκάδιον (Σφ.) ἢ πάντως οὐκ ἔστι τούτου τοῦ κόμματος ἢ τοῦ ἐτύμου κρεκάς -άδος, ὅπερ οὐ λέγεται.

γ. 49. τίνα δὴ παρὰ τὰ ἐν Ὀδυσσεΐα· τί πρῶτον τί δ' ἔπειτα τί δ' ὑστάτιον καταλέξω; τὸ δὲ καταλέγειν ὡς τὸ καταπίνειν ῥῆμα κωμικόν.

γ. 50. σέβομαι. καὶ ἐν Νεφέλαις· καὶ σέβομαι γ' ὃ πολυτίμητοι καὶ βούλομαι ἀνταποπαρθεῖν πρὸς τὰς βροντὰς ὑμῶν νυνί.

γ. 55. σπουδῇ· ὁ Κωμικὸς ἐν Θεσμοφοριαζούσαις οὕτω πωρ· ἀλλ' οὕτως πολλῇ σπουδῇ τὸ σοφὸν βούλεσθ' ὑπολείχειν; σκίρον δὲ ὡς ἐν Σφηξί· κάμουνος ὡν τὸ σκίρον ἐξεδήδοκεν.

γ. 56. λείχοντας· γρ. ἐπιλείχοντας ἢ ὑπολείχοντας, ἀλλ' οὐδέτερον ῥῆμα κωμικόν. — γρ. κατεδηδοκός ὡς ἐν Εἰρήνῃ· εἴ τι κειραρισμένον σκιρίδιον οἶσθα κατεδηδοκός.

γ. 57. ὄρχεις· παρὰ τὸ ἐν Σφηξίν· ὄρχεις ἀπλύτους. ὑπερφυνῶς δὲ δοκεῖ τοὺς νῦν κριτικούς ἐπαινέσαι ὡς τὴν ἰσχὺν τοῖς γραμματικοῖς συνεχῶς συγκυκλώντας τε καὶ ἐξεγείροντας καὶ ἀναβίωσκομένους. — ἄλλως. ὄρχεις εἰρηκεν, ὅτι οἱ κριτικοὶ αὐτοῖς τοῖς μάλιστα καὶ κάλλιστα πεπραγματευμένοις προσηρητῆσθαι εἰώθασιν πανταχοῦ βλέποντες Ζώϊλον. τὸ δὲ

γραμματικῶν, ὅτι νῦν τὸν ἀτεχνῶς γραμματικώτατον, τὸν τὰ κλεινὰ Προλεγόμενα γράψαντα νοεῖ οὐ φροντίζων τῶν κωμικῶν παρ' οἷς οὐ κεῖται τοῦνομα. — γρ. ὄργην, κακῶς δῆπου, ἐπεὶ ἄδηλον πότερον ὀργίζεσθαι τοῖς κριτικοῖς ἢ κανχᾶσθαι ἐπ' αὐτοῖς καὶ καλλύνεσθαι τοὺς γραμματικούς φησιν.

γ. 58. ἡνίοχους· ὡς Πατρόκλους τινὰς ἢ Ἀντομέδοντας, τῆς θεᾶς αὐτῆς κάλλιστα μαχομένης τε καὶ νικώσης. ἅμα δὲ καὶ περὶ τοιούτων εἰρήσθω τὸ ἐξ Εἰρήνης· περὶ ταῖσι κάμπαις ἡνίοχοι πεπτωκότες. τὸ δὲ τῆς Εἰλειθυίας ὄνομα ὁ Κωμικὸς δις εἶπεν ἅμα χρώμενος τῷ ἐπιθέτῳ πότνια τὴν πρώτην ἐκτεινόμενῳ, ἐν μὲν Ἀντιστράτῃ· ὃ πότν' Εἰλειθυί' ἐπίσχες τοῦ τόκου, ἐν δ' Ἑκκλησιαζούσαις· ὃ πότν' Εἰλειθυία μὴ με περιίδης. ταύτην δὲ τὴν τοῦ πότνια χρῆσιν ὁ φιλολογώτατος καὶ προσφιλέστατος Νάυκιος τραγικῇ καλεῖ. ἀλλ' οὐ γὰρ κεῖται καθ' ὅσον ἔγωγ' ἐπίσταμαι παρὰ τοῖς τραγικοῖς τὸ πότν' Εἰλειθυία, τὸ δὲ πότνια ἄλλοθι οὐδαμοῦ τὴν πρώτην ἐκτείνει. κάλιον οὖν ἔχει ἂν, εἰ διδασκοίμεθα ὅτι τὸ Εἰλειθυία τὴν νῖ καὶ συστέλλειν δύναται. περὶ μέντοι τοῦ τὰς διφθόγγους συστέλλεσθαι ἄλλων τε πολλῶν καὶ μάλιστα τῶν ἀμφὶ Πόρσωνα καὶ Δοβρεῖον καὶ Πρεσίγιον διηγησαμένων, οἷον περὶ τοῦ ποιεῖν ποιητῆς οἷος ὁποῖος τοιοῦτος Ἀθηναῖος φιλαθῆναιος δέλαιος ἐδηδοκοῖν λαχοῖν εἴωθα νῖος — οὐκ ἂν τῶν τεράτων εἴη ὁ ἕτερος στίχος γεγραμμένος οὕτως· ὃ πότνια μὴ με περιίδης Εἰλειθυία, ὁ δ' ἕτερος· ὃ πότν' ἐπίσχες τοῦ τόκου (τῶν τόκων) Εἰλειθυία. ὃ δὲ μὴ ἀρέσκει ταῦτα, τὸν Ὅμηρον

μιμούμενος γραψάτω οὗτος· ὦ πότνια μή με περιίδης μογοστόκε, ἢ μογοστόκ' Ἑλλ. μ. μ. π., καὶ τὸν ἕτερον στίχον παραπλησίως, ἢ ὦ π. ἔ. τ. τ. μογοστόκε, ἢ μογ. Ε. ἔ. τ. τ. — ὁμοίως τῶν ὀνομάτων καπνὸς Καπνίας τὴν πρῶτην πανταχοῦ βραχεῖαν εἶναι βουλομένην ἂν, εἰ καὶ Αὐτρεφῆς λευκότριχα ἄπλητος ἀγανόφρονος ἀτρυγέτου Κύπριν πέπλους, ἄλλα συχνὰ περὶ ὧν ἄνω εἴρηται, τὰ μὲν ἐν δακτυλικῷ τὰ δ' ἐν ἰαμβικῷ λκτείνεταί, καὶ δὴ καὶ γράφεσθαι ἐν μὲν Σφηξίν· ὅστις Καπνίου κεκλήσομαι νυνὶ πατρός, ἐν Νεφέλαις δέ· καὶ λεπτολογεῖν ἤδη ζητεῖ καὶ περὶ τοῦ γρῷ στενολεσχεῖν. Ἀριστοφάνης.

ν. 59. ἐξημενετάς· τὸ ᾧ ὅτι Ἀττική μὲν λέξεις οἶον Πλάτωνος, κωμική δ' οὐ. εἴτα τὸ ἱερῶν χρησμῶν τί ποτε νοεῖ; πότερον Γλάνιδος ἢ Βάκιδος ἢ τῶν νεω... (λείπει).

ν. 60. πάππους· πάλιν τὸ ᾧ ὅτι ἄδηλον, πότερον τὸν ἐν Εἰρήνῃ Ἱεροκλέα ἢ τὸν ἐν Ὀρνισί Διοκλέα αἰνίττεται ἢ τούτων ἔτι μίαν... (λείπει).

ν. 61. εὐνομίας· τῆς μεγίστης δηλονότι τοῖς ἀνθρώποις δόσεως, τὴν γὰρ Βασιλείαν ὁ Προμηθεὺς ἐν Ὀρνισὶ φέρειν φησὶ τὴν εὐνομίαν τὸν κωλαγρέτην τὰ τριώβολα. τὸ δ' ἐξηγητῆς καὶ παρ' Ἡροδότῃ καὶ παρὰ Πλάτωνι κεῖται.

ν. 62. ὀνομακλήδην· γρ. ὀνομάζω νῦν, τὸ δ' ὀνομακλήδην παρὰ τὸ Ὀμήρου· ἐξ ὀνομακλ. ὀνομάζων, καίπερ οὐκ ὄν κόμματος κωμικοῦ ἄμεινον φαίνεται.

ν. 63. πνίγους· καὶ ἐν Ὀρνισί· φεῦ φεῦ θερμὴ πνίγους ἡμᾶς ἀκτὶς τηλανγῆς θάλλει.

ν. 66. πλήττοντ'· ἐν μὲν Εἰρήνῃ καὶ πίθος πληγὴς ὑπ' ὀργῆς ἀντελάκτισεν πίσθῃ, ἤγουν· φιλόλογος πληγὴς φιλόλογῳ ἀντελάκτις ἂν λόγοις. ἅμα δὲ πρὸς τὰ ἐν Σφηξί· πλήττει Φρύνιχος ὡς τις ἀλέκτωρ. οὕτω γὰρ δῆπου γραπτέον, ἐπεὶ οἱ ἀλέκτορες πλήκτρῳ χρώμενοι (καὶ ἐν Ὀρνισιν· αἶρε πλήκτρον εἰ μαχεῖ) οὐ πτήσσειν εἰώθασιν ἀλλὰ πλήττουσιν εὐκάνδρικῶς. μήποτε γραπτέον πλήσσουντ', ἀλλὰ περὶ τοιούτων ῥημάτων ἀκριβέστατα Νάυκιος διήγηται.

ν. 69. Καλλιόπη· τὸν Ἡσίοδον μιμούμενος νῦν τὴν Καλλιόπην προσκυνεῖ, ἅμα δ' ὡς ἔοικε τῷ μέτρῳ βοηθήσων· τὸ δὲ προφερεστάτη ἐπικὸν ὃν καὶ τραγικὸν ἐπίθετον καὶ παρὰ Πλάτωνι κεῖται.

ν. 71. γλαυκοπεδίλων· πάλιν καινοτομεῖ, διὸ τὸ ᾧ ἐκατέρου δ' ὀνόματος παρὰ τῷ Κωμικῷ ὑπάρχοντος ἢ διπλώσις ἑλληνικῆς γε δῆπου λέξεως σχῆμα προφαίνει. τοῦ μέντοι χρώματος οὐδὲν ὡς ἔοικε τῷ ταῦτα ποιήσαντι μετέλκε, βούλεται δὲ τὰ πέδιλα ἰοειδῆ εἶναι καὶ — τὰς Μούσας λιπαροὺς πόδας εἶναι γλαυκοπεδύλους.

ν. 72. πρόφρασσα· τῷ μὲν ἄρσενικῷ καὶ ὁ Κωμικὸς ἐν Ὀρνισὶ χρῆται, τῷ δὲ θηλυκῷ μάλιστα Ὀμηρος. τὸ δὲ προφανέθι παρὰ μὲν τοῖς κωμικοῖς οὐκ ἔστι, κεῖται δὲ παρ' Ὀμήρῳ Σοφοκλεῖ Δημοσθένει ἄλλοις, ὁ δὲ Κωμικὸς καὶ τῷ ἐνεργητικῷ κέχρηται ἐν Λυσιστράτῃ.

ν. 74. μητροπόλει· ὁρθῶς τοῦτο· καὶ γὰρ Ἀντιφάνης ἐν Φιλομήτορι· μητρόπολις ἐστὶν οὐχὶ πατρόπολις πόλις. τῷ δ' ὀνόματι, ὅπερ παρὰ τῷ Κωμικῷ οὐκέτι ὑπάρχει, καὶ

Σοφοκλῆς καὶ Πλάτων καὶ ἄλλοι συγχοὶ
χρῶνται.

γ. 75. κάπρηρα· περὶ τοῦ ὀνόματος τού-
του πότερον διαιρετέον ἢ οὐ, τεθρυλήκασιν
ἄλλοι οἱ γραμματικοί.

γ. 78. φαλακρός· καὶ γὰρ ὁ Κωμικός αὐ-
τὸς περὶ ἑαυτοῦ ἐν Εἰρήνῃ· φέρε τῷ φαλακρῷ
δὸς τῷ φαλακρῷ, καίπερ τότε τῶν νεωτέρων
εἰς ὧν.

γ. 79. καινοτομήσω· ἐν Σφηξίν οὕτω
πως· δέξαι τελετὴν ταύτην ὥνασ' ἦν σοι νῦν
καινοτομῶ 'γώ· καὶ ἐν Λυσιστράτῃ· ἐθέλω
γὰρ καινοτομεῖν καὶ μὴ τοῖς σκώμμασιν ἐνδια-
τρίβειν τοῖς ἀρχαίοις.

γ. 85. οἷς ἐφείρπε· ὁ μέντοι Κωμικός
οὕθ' εἴρπειν οὕτ' ἐφείρπειν εἰπὼν ἐν Πλούτῳ·
ἐφ' ἣν ἐπεθύμουν δαίμονίως ἐφερπύσαι, ὁ δ'
Εὐριπίδης· σκοτία δ' ἐπ' ὅσοισι νύξ ἐφείρπει.
χωρὶς δὲ τῆς προθέσεως οἱ μὲν τῇ δοτικῇ οἱ
δὲ τῇ αἰτιατικῇ χρῶνται.

γῆρας· νῦν μὲν τὸ λιπαρὸν ὡς Ὅμηρος καὶ
Πίνδαρος καὶ τὸ εὐθαλὲς ὡς Μένανδρος λέγει,
ἤγουν τὸ τῆς ἡβης καὶ τῆς νεολαίας πανταχοῦ
μειννήμενον, τὸ τ' εὖ κεκομισμένον περὶ οὐπερ
ἐν Ἰππεύσιν· ἐγὼ σε τὰς πολιὰς γέ σου κλέ-
γων νέον ποιήσω. τὸ γὰρ δίκην τῶν ὄψεων
ἐκδύναί τὸ γῆρας καὶ ἀποβαλεῖν ὁ αὐτὸς Κω-
μικός ἐν τε Γῆρα καὶ ἄλλοις που κάλλιστα δι-
δάσκει τὸν γε βουλόμενον.

γ. 86. ἀλωπέκων· καὶ τοῦτο τοῦνομα καὶ
τὸ ἐφεξῆς κάμηλος, καίπερ ἐκάτερον ὄν τοῦ
Κωμικοῦ — τίς γὰρ οὐκ οἶδε τὸ ἐξ Εἰρήνης·
ὄντες οἴκοι μὲν λέοντες ἐν μάχῃ δ' ἀλώπεκες,

καὶ τὸ ἐκ Σφηκῶν· πρωκτὸν δὲ καμήλου; —
νέον τι νῦν φαντάζεται νόημ' ἔχον.

γ. 87. ἐστιγμένων· οὐ δῆπου πρὸς ἀνα-
λογίαν ἀλλὰ πρὸς διαφορὰν τῶν ἐν Ὀρνισι δρα-
πειῶν ἐστιγμένων λέγει τοὺς οὐλαῖς παντοδα-
παῖς οὕτω γνωρίμους ὥστε μὴδ' Εὐρυκλείας
τινὸς αὐτοὺς δεῖσθαι. — γρ. εὐσωμάτων·
τοῦτο δὲ ὡς ἔοικε πρὸς τὴν τοῦ πόρου ἔξιν·
μήποτε γραπτέον ἀσωμάτων, καὶ γὰρ τοῦτο
διὰ τὴν τῶν πόρων φθορὰν ὀρθῶς ἂν ζητειῖται.

γ. 89. θανδαλίζοντες· τὸ χ, σημαίνει δὲ
τὸ θορυβοῦντες. τὸ δὲ ῥῆμα τοῦτο καὶ Γερ-
μανίας καὶ Ἀκαδημείας εὐρημα νέον ὥπερ καλ-
λωπίζοντ' ἂν δικαίως. καὶ γὰρ οἱ Ἕλληνες
τοιούτων τι ἐβούλοντο ὥπερ τοῖς ῥήμασι θανα-
λίζειν θαναθῆναι θαναθῆναι ἔξεστι τεκμαίρεσθαι,
ἀλλ' οὐ γὰρ ἐδύναντο ἅτε τῶν γνησίων Μου-
σῶν ἔρασται ὄντες καὶ τὸ στόμα ἔχοντες ἐσφρα-
γισμένον. οἱ δὲ νῦν εἴτε πόθῳ εἴτε μίσει τῶν
ἀθανάτων Μουσῶν θανδαλίζουσι.

γ. 90. κάποπαρδόντες· γρ. κάπιπ. παρὰ
τὸ ἐν Ὀδυσσεΐα· οὐκ αἰεὶς ὁ μοι νιὸς ἐπέπταρε
πᾶσιν ἔπεισιν; ἀλλ' ὁ Κωμικός ἐν μὲν Ἰππεύ-
σιν· ἐκ δεξιᾶς ἀπέπαρδε καταπύγων ἀνὴρ· τὸ
δ' ἐπιπαρδεῖν οὐδαμοῦ εἴρηκε. — τὸ δὲ βα-
βαιᾶς ὥσπερ ἀπόκρισις τις πρὸς τὸν δεξιὸν
ὄρνιν ἐστί. τὸν γοῦν Κωμικὸν καίπερ πολλὰ-
κις βαβαιᾶς εἰπόντα ὅμως ἐν Ἀχαρνέσιν δις
ἐφεξῆς τῷ ἐπιφωνήματι τούτῳ χρησασθαι βου-
λομένην οὕτως· Λάμ. τὴν ἀσπίδ' αἴρου καὶ
βάδιζ' ὦ παῖ λαβών· νίφει, βαβαιᾶς· χιμέρια
τὰ πράγματα. Δικ. αἴρου τὸ δεῖπνον καὶ β.
ὦ π. λ., νήφω, βαβαιᾶς· συμποτικά τὰ πρά-
γματα. πρὸς δὲ καὶ τὰ ἐξῆς γεγράφθαι ὁδὶ.

Λάμ. ὦ ξυμπορὰ τάλαινα τῶν ἐμῶν κακῶν, ἰὼ ἰὼ τραυμάτων ἐπωδύνων. Δικ. ὦ προσφιλὲς φίλημα τῶν ἐμῶν γνάθων, ἢ ἢ χαίρει Λαμαχίπτιον (Λαμαχίδιον);. καὶ πάλιν· Λάμ. ἰὼ ἰὼ μοι τῆς βαρείας ξυβολῆς. Δικ. τοῖς χουσί γὰρ τίς ξυβολὰς ἐπράττετο; Λάμ. ἰὼ ἰὼ Παιάν Παιάν (τῆς διφθόγγου συστελλομένης). Δικ. οὐ τήμερον Παιώνια (ἢ· οὐκ ἔστι νῦν Παιώνια). ταῦτα δὲ πρὸς τοὺς τῆς στιχομυθίας ἐραστάς. ἔτι δὲ στίχον τῆς αὐτῆς κωμωδίας ἀδίκως δήπου ὑπὸ τῶν νῦν κριτικῶν ἐκβεβλημένον σώσειας ἂν γράψας οὕτως· Δικ. τί δαί; σὺ κατατρώγοις — Κορ. κοῖ κοῖ. τρεῖς γὰρ τοῦ Δικαιοπόλιδος ἐρωτῶντος τὸ κόρα πρὸς τὸ τρίτον ἐρωτώμενον πρὶν τὸ πᾶν ἀκοῦσαι γλισχρότατ' ἀποκρίνεσθαι κοῖ. καὶ φαίνεσθαι ἅμα, μέλον γ' αὐταῖν οὐδὲν τῆς τῶν φωνηέντων προσφθίας, ἐννοῆσαι ὥσπερ ἂν εἰ εἶπεν· τί δέ; σὺκα κατατρώγοις; ἢ τοιοῦτόν τι. τὸ γοῦν κατατρώγειν καθάπερ νῦν ἔχει οὐδ' αὖτως δεῖται αἰτιατικῆς.

Ἐπεγέλῃτε· οὐ δήπου φροντίζοντες τῆς ἐν Θεσμοφοριαζούσαις ᾠδῆς· Ἐρμῆν τε Νόμιον ἄντομαι καὶ Πᾶνα καὶ Νύμφας φίλας ἐπιγελάσαι προθύμως ταῖς ἡμετέραισι χαρέρτα χορείαις.

γ. 91. ποικίλαις· ἤγουν μίτραις. καὶ τινες γρ. καὶ μίτραις. ἐν μέντοι Λυσιστράτῃ· στρωμάτων δὲ ποικίλων καὶ χλανιδίων καὶ ξυστίδων καὶ χρυσίων — καὶ ἄλλοι δὲ περὶ ἐσθῆτος τοῦπίθετον τοῦτο εἰρηται.

κλάδεσι· οὐ μὲν κισσοῦ ὥς ἐν Ὀρνισιν οὐδὲ μύρτον ὥς ἐν Λυσιστράτῃ, ἀλλ' ἢ ἀμπέλου ἢ δρυὸς ἢ αἰγείρου. εἴρηται δὲ ἀντὶ τοῦ

δοπάλοις ἢ ἄκοντι τῷ κυνῶν ἀλκτῆρι καὶ ἀνδρῶν. γρ. κλάδοις παρὰ τό· ἰκετηρίοις κλάδοις ἐξεστεμμένοι. καὶ οἱ κωμικοὶ καὶ οἱ τραγικοὶ οὕτως. — κοθόρνοις· οὐ γὰρ ἐμβάδας ὥς οἱ διελοὶ βροτοὶ ἀλλ' ὑπερμήκεις κοθόρνους φοροῦσιν οἱ κάρτα θανδαλίζοντες, οὐ μὲν Θηραμενίζοντες. καὶ ἐν Λυσιστράτῃ· ἐς τὴν κοθόρνῳ τὴν πόδ' ἐνθεῖς ἵμαι θύραζε. πρὸς δὲ ταῦτα ἐν Βατράχοις· τίς ὁ νοῦς; τί κόθορνός καὶ ῥόπαλον ξυνηλθέτην; καὶ ἐν Σφηξί· τί δ' ἡ διφθέρα; ἀποκριτέον οὖν τοῖς τοῦ Κωμικοῦ ῥήμασιν· ὥστε μὴ ῥιγῶν ἐκείστοτε. πρὸς δὲ καὶ τῶν ἀρχαίων ἔθος ἦν Βοννησίῳ λαμπρὰν ἅμα καὶ εὐτελεῖ ἐσθῆτα ἐνδύναί.

γρ. ἐνημμένοι πρὸς τὸ ἐν Νεφέλαις· διφθέραν ἐνημμένους, τὸ δ' ἐστεμμένους ὅπερ καὶ παρ' Ἀλέξιδι κεῖται διὰ τὰς ποικίλας καὶ τοὺς κοθόρνους ἅμεινον φαίνεται.

γ. 92. αὐλῶν· τὸ ἧ ὅτι νῦν τὴν καπνοδόκην σημαίνει. ἀλλ' ἀρμόττει καλῶς τὰ ἐξ Ἀχαρνέων· Μεγ. διαπινάμεσ' αἰεὶ ποττὸ πῦρ. Δικ. ἀλλ' ἡδύ τοι νῆ τὸν Δί' ἦν αὐλὸς παρῇ. — αἰθριον· ὁ Κωμικὸς τὴν αἰθρίαν εἶπεν ἐν Πλούτῳ.

γ. 93. θῦμα· ὁμοίως ἐν Ὀρνισι· τὰ γὰρ παρόντα θύματ' οὐδὲν ἄλλο πλὴν γένειόν ἐστι καὶ κέρατα. ὥστε ἐκότερον θῦμα ἀπόζει κάκιστα· ἰοὺ ἰοὺ τοῦ καπνοῦ. — ἐναντιώτατον δ' ὁ τάβακκος τῷ ἑλλεβόρῳ. — τὸ δὲ δυσώδης παρὰ γε τοῖς κωμικοῖς κεῖται καὶ Σοφοκλεῖ καὶ ἄλλοις συγχοῖς.

γ. 94. πρυτανεῖον· τὸ γὰρ Βόννη πρυτανεῖον ἐν τῇ ἀγορᾷ ᾠκοδόμηται ὥσπερ καὶ ἄλλοι πολλοὶ. — ἐκλονεῖσθε· ἤγουν ὑφ' αὐ-

τῶν; ἢ ἐφ' αὐτὰς ἐσθ' αἶμα καὶ παρὰ τὸ Ἑσιό-
δου· πᾶρ δ' ἰχθυεὺς ἐκλονέοντο. τὸ δὲ κάσο-
βεισθε σχεδὸν ταύτων σημαίνει ὑβρεῶς τινος
προσμεμιγμένης· ἐκάτερον δὲ ὄημα τοῦ Κωμι-
κοῦ. γρ. καὶ καθήσθε· τὸ δὲ καθῆσθαι σπα-
νιώτερον ἢν τοῦ σοβείσθαι.

ν. 95. μονομαχήσοντας· καὶ Ποσειδίππος
ὁ κωμικὸς οὕτως εἴρηκε καὶ Εὐριπίδης, παρὰ
δὲ τῷ Κωμικῷ οὐ κεῖται. — ξιφιστί· νέον τι
κόμμα πρὸς ἀναλογία τοῦ μεγαλωστί, ἀττικι-
στί, λυθιστί· τοῦ δὲ ξιφίνδα οἱ γε γραμματικοὶ
μειννῆνται· ἔνιοι δὲ γρ. ξίφισσι, ἄλλοι δὲ μα-
χαίραις, ἀλλὰ δι' αὐτὴν τὴν νεότητα προαιρε-
τέον ἢ ξιφίνδα ἢ ξιφιστί.

σκάνδαλα· οἱ Ἀττικοὶ θόρυβος, οἱ Ἕλλη-
νες σκάνδαλον. Μοῖρις. τὸ δὲ βλέποντες σκ.
ὡς τὸ βλ. κάρδαμα (Σφ.) ἢ βλ. νᾶπυ (Ἰππ.).
καὶ γὰρ περὶ τῶν τότε Βοινησίων τάδε· κᾶβλε-
ψε νᾶπυ καὶ τὰ μέτωπ' ἀνέσπασεν.

ν. 97. φυλισταίους· τί δὲ τοῦτο νοεῖ; οὐ
δήπου τοὺς Παλαιστίνους μόνους ἢ Ἰουδαίους
ἀλλ' ἀτεχνῶς ἅπαντας τοὺς μὴ Βοινησίους γε-
γονότας, ἤγουν τοὺς μὴ μαθητιῶντας μηδὲ
θανδαλίζοντας· ὁ μὲντοι Κωμικὸς καὶ ὅλως οἱ
Ἀττικοὶ ἀγνοοῦσι τοὺς φυλισταίους, — τρεῖς
μάκαρες Δαναοὶ καὶ τετράκις —

ν. 98. νεανικῶς· τρισυλλάβως τοῦτο ὡς
ἐν Σφηξί· τῶνδ' ῥώμην νεανικὴν σχεῖν, καὶ
πάνιν· κᾶτυπτε δὴ με νεανικῶς παῖ παῖ καλῶν
(μήποτε γρ. κᾶπαιε διὰ τὸ παῖ παῖ) διὰ συνι-
ξήσεως δηλονότι.

ἐδόξομεν· παρὰ τὸ ἐν Σφηξί· ἢ δέδοκται
σοι δέρεσθαι καὶ δέρειν δι' ἡμέρας; καὶ ἐν Πλού-
τῳ· καὶ μὴν πρὸ τοῦ γ' ὁσημέραι νῆ τοὺς θεοὺς.

ν. 99. κυνόβδελλοι· τὸ καινοτομούμενον
τοῦτο τί ποτε νοεῖ, ἱκανῶς τὰ ἐφεξῆς δηλοῖ.
τῷ δὲ θηρίῳ καὶ τῷ Κωμικῷ εὖ μάλα γνωρί-
μω, καὶ Κρατίνος περὶ τῶν βδελλολαγύγων
εἶπεν.

ν. 101. πέδιλα· ἀντὶ τοῦ πόδας ἢ ταχυ-
τήτα. καὶ ἐν Θεσμοφοριαζούσαις· ταχεῖ πε-
δίλω.

ν. 102. εὐρινος· γρ. εὐρινον — ὡς Λά-
καινα τ. β., καλῶς δήπου πρὸς τοὺς Σοφο-
κλέους κριτικούς οἷς ὀλίγον περ μέλει τοῦ κο-
θόρου τε καὶ τῆς τῶν ὁημάτων θέσεως τὸ
εὐρινος γενικὴν εἶναι βουλομένοις. ἢ μὲν γὰρ
βάσις δεῖται ἐπιθέτου τινός, τὸ δὲ εὐρινος
βάσις — τραγικώτατον νῆ τὸν Δία τὸν Ὀλύμ-
πιον, καίπερ τοῦ Κωμικοῦ πρὸς τοιαῦτα φή-
σαντος ἂν βομβολοβομβάξ. τὸ δὲ κύων εὐρις
(εὐριν) Λάκαινα μᾶλλον ὄξει κωμικοῦ. ἄλ-
λως· σημαίνει ὅτι τοῖς κυνοβδέλλοις οὐ μέτ-
εστι τῆς τῶν Λακαινῶν ἐλαφρότητος οὐδὲ τῆς
χαρίτος.

ν. 103. πηδῆσαι· πιθανῶς τοῦτο, καὶ γὰρ
ἐν Νεφέλαις· οἶμαί γε τῶν νεωτέρων τὰς ἐμ-
βάδας πηδᾶν. πρὸς δὲ καὶ Διόνυσος πηδᾷ
χορεύων, ὡς Εὐριπίδης φησὶν ἐν Βατράχοις. —
ἐμπεδώσας καταπίοιμ' ἂν κοτύλιον. νῦν δ' εἴ-
ρηται ἀντὶ τοῦ συλληψόμενοι μεταφορικῶς,
διὸ τὸ ᾗ.

ν. 104. ὄψιν· τί τοῦτο; ἢ ὡς ἂν εἴποι
τις· οὐκ ὄψιν οὐδὲ νοῦν; οὐ δῆτα, ἐὰν Ὀδυσ-
σεά γε τὸν ἀλητὴν σκοπῶμεν. καὶ περὶ μὲν
τῆς τοῦ οὐ πρὸ τοῦ οὐδὲ ἐλλείψεως Θ. Ἐρμαν-
νος ὁ πάννυ καὶ ἄλλοι τινὲς εἰρήκασιν, ὁ δὲ

Κωμικός γε τοιαύτης τέχνης φαίνεται ἄπειρος ὢν. καὶ γὰρ ἐν Ὅρνισιν, ὅπου πᾶς τις γράφειν κελεύει· γῆ δ' οὐδ' ἀήρ οὐδ' οὐρανὸς ἦν, τῷ τῆς συνιζήσεως νόμῳ χρώμενος γράψον· οὐ γῆ οὐδ' ἀήρ· ὁμοίως τὸ μὴ οὐ, ἐγὼ οὐ, ἐπεὶ οὐ δισυλλάβως. ἔτι δὲ τὸ γῆ δ' οὐδ' — οὐχ ὁμονοεῖ τῇ Ἀτθίδι.

ν. 106. καρδαμίζειν· νῦν τὸ κάρδαμα βλέπειν ὡς ἐν Σφηξίν. ἐν δὲ Θεσμοφοριαζούσαις· τί καρδαμίζεις; σημαίνει· τί κάρδαμα ἢ περὶ καρδάμων λέγεις; ἄλλως· πρὸς τὸ ἐν Θεσμοφοριαζούσαις· στραγγουριῶμεν, κάρδαμ' ἐχθρὸς ἐφάγομεν. — τονθορύνειν· καὶ ἐν Ἀχαρνέσιν· τονθορύνοντες δὲ γῆρα τῷ λίθῳ προσέσταμεν.

ν. 107. ἀνελκίτω· τοῦτο δὴ ὅπως γίνεταί· κάλλιστα ὁ Κωμικός ἐν Εἰρήνῃ διδάσκει. τὸ δ' ἀνέλκειν πολλοὶ εἰσιν οἱ κολύουσιν, ὡς πανταχοῦ καὶ ἐπὶ πᾶσι πράγμασιν οἱ κολύοντες πλείους τῶν ἀνελκόντων εἰσίν. γρ. τὸ νεολαίας, εἴ, ἄγαλμα πᾶς τις ἐξανελκίτω, ὀρθῶς καὶ καλῶς δῆπου. ὁ δὲ Κωμικός ἐν Βαβυλωνίοις καλῶς· ὦ Ζεῦ τὸ χρῆμα τῆς νεολαίας ὡς καλόν.

ν. 108. ἄλωπεκίζων· ἤγουν νεανιεύων, ὅπερ καὶ ἐν τισιν εὐρηται. ἀλλοιότερον δὲ τὸ ἐν Σφηξίν· οὐκ ἔστιν ἄλωπεκίζειν οὐδ' ἀμφοτέροισι γίνεσθαι φίλον, τουτέστι κατὰ τὸν Ματθαῖον· οὐδεὶς δύναται δυοὶ κυρίους δουλεύειν.

ν. 109. κλείεθ'· ὁμοίως ἐν Εἰρήνῃ· Μοῦσα — κλείσασα θεῶν τε γάμους ἀνδρῶν τε θαῖτας καὶ θαλίας μακάρων.

ν. 110. ὦρα· οὕτως ἐν Ἐκκλησιαζούσαις· ἀτὰρ τί τὸ πρᾶγμ' ἦν ὅτι τοσοῦτο χρῆμ' ὅχλου

οὕτως ἐν ὦρα ξυνελέγη; καὶ ἐν Νεφέλαις· ἦν νεᾶν βούλησθ' ἐν ὦρα τοὺς ἀγροὺς — εὐ πράξετε. καὶ ἐν Σφηξί· πρὸς καὶν ὦρα.

ξυνδιετρίβετε· καὶ ἡ ἀρχαία καὶ ἡ μέση κωμωδία τῷ ῥήματι κέχρηται καὶ Πλάτων δέ, ἀλλ' οὐκ ἐτι παρὰ τῷ Κωμικῷ κεῖται.

ν. 111. ἄμουσοι· καὶ περὶ αὐτοῦ πᾶς μαθητιῶν ἐρεῖ παρὰ τὰ ἐκ Σφηκῶν· ῥαδίως μαθήσομαι γῶ, καὶν ἄμουσος ὦ τὸ πρῖν. τὸ δ' ἐπίθετον τοῦτο καὶ παρ' Εὐριπίδῃ καὶ Πλάτωνι καὶ Ξενοφῶντι καὶ ἐν τοῖς Μενάνδρου λειψάνοις.

ν. 113. παχύ· καὶ ἐν Λυσιστράτῃ καί· περ ἀλλοιότερον ὢν· Λυσ. μέγα. Καλ. μῶν καὶ παχύ;

ν. 114. ἐπτάλοφον· οὐ μὴν τῷ Κωμικῷ οὔτε τῆς Ῥώμης οὔτε τῆς Βόννης μετέληκεν οὐδέν, ἀλλ' ὑπάρχει τὸ ἐπτάλοφον ἐν ἐπιστολῇ Κικέρωνος πρὸς Ἀττικόν. νῦν δὲ μεταφορικῶς, ὅτι ἡ μὲν Βόнна τῷ καλλίστῳ τῶν ἐπτάλόφων θεάματι χαίρει, ἡ δὲ Ῥώμη αὐτῇ ἐπτάλοφός ἐστιν. ὅμως περὶ ταῖν πολλοῖν ταύταιν ταῦτόν ἔξεστι λέγειν τοδί· Βόνναν πανταχόθεν καὶ Ῥώμην ἔστιν ἰκέσθαι, ἢ· ὡς γὰρ ἐς Ῥώμην σὺ κεῖσε πανταχόθεν ἀφίξεις.

ν. 115. πόλισματι· καὶ ἐν Ὅρνισιν· ὡς σμερδαλέον τὸ πόλισμα, καὶ πάλιν· τὸ μὲν πόλισμα τῆς Νεφελοκοκκυγίας ὄραν τοδί πάρεστιν. κύδους· ἐν χρησμῷ καὶ ὁ Κωμικός εἶπεν ἐν Ἰππεῦσι· μέγα κύδος ὁπάξει, ὁμηρικῶς τοῦτο καὶ τραγικῶς.

ν. 117. χαριεστάτοις· τῷ μὲν ὑπερθετικῷ ἄλλοι κωμικοὶ κέχρηται, ὅλως δὲ τούπιθετον τῇ κωμωδίᾳ σύνηθες.

ν. 118. γαμετήν· καὶ τοῦτο τοῦνομα κωμικόν (ἤγουν τῆς μέσης τε καὶ νέας κωμῳδίας) καὶ ἐπικόν καὶ ῥητορικόν, παρὰ δὲ τῷ Κωμικῷ καθόσον νῦν ἴσμεν οὐκ ἔστιν.

ν. 120. καλλιπάρῃα· τοῦτο Ὀμήρου κτῆμα ὃν ἀγνοεῖν οἱ κωμικοὶ φαίνονται. ὡσαύτως τὸ ἐφεξῆς εὐώπιδι Ὀμήρου ἐστὶ καὶ Σοφοκλέους καὶ Πινδάρου.

ν. 121. τέκνα· περὶ τοῦ τὴν πρώτην ἐκτείνεσθαι δύνασθαι πρότερον εἰρηται.

ν. 124. Ποιητής· ἐν Ὀδυσσεΐα ὁ Ταλασίφρων πρὸς τὴν Ἀρήτην· αἰεὶ γὰρ τι νεώτεροι ἀφραδέουσιν.

τὸ δ' ἄφρονες καὶ ὁ Κωμικὸς εἰρηκε, καὶ ἐν χρησμῷ ὁ αὐτὸς τὸ γ' ἀφραδίῃσιν ἐν Εἰρήνῃ.

ν. 126. πλανώμενος· καὶ γὰρ οἱ ὁρθῶς μεμνημένοι περὶ ἑαυτῶν εἰποῖεν ἂν τὰ ἐξ Εἰρήνης· καὶ γὰρ ἱκανὸν χρόνον ἀπολλύμεθα καὶ κατατετρίμμεθα πλανώμενοι. καὶ πάλιν ὁ Κωμικὸς τὰς ψυχὰς τῶν διδυραμβοδιδασκάλων (καὶ τῶν Νεφελοκοκκυγιστῶν δηλονότι) κατὰ τὸν ἀέρα πλανᾶσθαι φησιν ἐν Εἰρήνῃ.

ν. 127. ἐξετάζουσ'· καὶ ἐν Θεσμοφοριαζούσαις· πάσας ἰδέας ἐξήτασεν, πάντα δ' ἐβάστασεν φρενί.

ν. 128. ἐπιλλίξουσιν· τὸ χ, φαίνεται δὲ νῦν ἀντὶ τοῦ καταμωκᾶσθαι εἰρησθαι ἢ παρὰ τό· κᾶβλεψε νᾶπυ καὶ τὰ μέτωπ' ἀνέσπασεν· πρότερον γὰρ τοῦ ἐπιβρέμειν τὸ ἐπισίζειν ὡς ἔπος εἰπεῖν ἢ ἐπιλλίξειν. καὶ παρ' Ὀμήρῳ τὸ ῥῆμα τοῦτο ταῦτόν νοεῖ.

ν. 129. μῶρε· ἐν Ὅρηνσιν οὕτω πως· ὦ μῶρε μῶρε μὴ φρένας φρονιμωτέρων κίνει. τούτῳ δὲ καὶ τοῖς ἐφεξῆς ὀνόμασιν ὁμοίως καὶ

οἱ κωμικοὶ καὶ οἱ τραγικοὶ καὶ ὅλως οἱ Ἀττικοὶ κέχρηται.

ν. 130. ἐπιβρέμειν· Ὀμήρου τὸ ῥῆμα καὶ Εὐριπίδου, ὁ δὲ Κωμικὸς τὴν μέσῃ αὐτοῦ διάθεσιν εἰρηκεν ἐν Βατράχοις· χεῖλεσιν ἀμφιλάλοις δεινὸν ἐπιβρέμεται Θρηκία χελιδάν. ὅθεν οὐκ ἂν ἄκαιρον εἴη τοὺς Βοννησίους αὐτ' ἐπὶ τὸ πολὺ Βορραίους μᾶλλον ἢ Βονναίους ὄντας ὀνομάσαι Θρηκίας χελιδόνας.

νουθετούμενος· καὶ πανταχοῦ οἱ νουθετούμενοι μᾶλλον δῆπου τὴν διὰ τῶν ὅπλων κρίσιν ἢ τὸ ἑαυτοὺς ὅπως βελτίους ἔσονται παρὰ σκευάζειν ζητοῦσι. ὁμοίως ἐν Σφηξί· τοιαῦτ' ἀλύει, νουθετούμενος δ' αἰεὶ μᾶλλον δικάζει.

ν. 131. Παφλαγόνα· μήποτε τοῦτο διὰ τὸ βυρσοδέψας ἂν τοὺς ἐρίζοντας γενέσθαι.

ν. 132. σταγόνας· Ἐφριππος ὁ τῆς μέσης κωμῳδίας· πολλὴ δὲ Λεσβία σταγῶν ἐκπίνεται. ἀφύσσουσ'· οἱ μὲν ἐπικοὶ καὶ οἱ τραγικοὶ ἀφύσσειν, οἱ δὲ κωμικοὶ ὀφοεῖν, ἐκροφεῖν, ἐπεκροφεῖν, κατακροφεῖν. Μοῖρις. — τὸ δὲ ἐπτά μὲν διὰ τὸν Ἀπόλλωνα, ἐννέα δὲ διὰ τὰς Μούσας.

ν. 133. Ῥηνίου· γρ. μετὰ δὲ Ῥηνίου φοφουσί. ἀλλὰ πειστέον τῷ Κωμικῷ ὅσπερ πανταχοῦ, τῶν γὰρ χορικῶν στίχων οὐ φροντιστέον, τὰ βραχέα φωνήεντα διὰ τοῦ ρ τοῦ ἐφεξῆς κειμένου ῥήματος ἐκτείνεσθαι κελεύει. — ζύθου· γρ. ζύθους, καὶ γὰρ οὕτως ἔνιοι κλίνουσι, ὡσαύτως καὶ ἡ πρώτη πότερον βραχεῖα ἢ μακρὰ ἀμφισβητεῖται· νῦν μέντοι συστήλλεται, ὅπερ τῇ τοῦ ποτοῦ μηδαμῶς θεῖα φύσει προσήκει.

ν. 134. τρέφουσ'· ἐν Θεσμοφοριαζούσαις

οὕτω πως· τρέφουσι μορμολυκεία τοῖς Ἴροις κύνας. κυνοτροφεῖν γάρ οἱ τε Βοννήσιοι εἰώθασιν καὶ ἄλλοι πολλοὶ τῶν ἐστιγμένων. — ὕστεραίαν· Ἡροδότου τοῦτο καὶ Πλάτωνος καὶ ἄλλων συγγῶν, τῶν δὲ κωμικῶν οὐ.

αἰλούρου· ὥσπερ ὁ Βοιωτὸς ἐν Ἀχαρνέυσιν εἰς τὴν Ἀθήνησιν ἀγορὰν αἰελοῦρος (γρ. αἰολ.) φέρει, οὕτως οἱ Βοννήσιοι εἰς τὴν Βόννη ἀγορὰν φέρουσι καὶ ὑπαίθριον ποιοῦσι τὸν αἰλούρου τούτῳ μάλιστα τοῦ ὄντως αἰλούρου διαφέροντα, ὅτι οὗτος νυκτὸς καὶ νύχθ' ὅλην τὸν αἶλινον ᾄδει οἰκτρότατα καίπερ ἐν πολλῇ ἡδονῇ ἔχουσιν. διὸ καὶ τέρας εἶπεν ὡς τερατώδους ὄντος τοῦ θηρίου τούτου.

ν. 135. αἰλούροικτος· νέον τι κόμμα τοῦτο οὐδὲν δεῖται τοῦ ἐξηγησομένου ἄλλως τε καὶ τῶν ἐφεξῆς πρὸς τὴν διάνοιαν ἀποχρώντως ἔχοντων.

ν. 136. Ταντάλου· εἰρηταί που· τὰ Ταντάλου τάλαντα τανταλίζεται. οἱ δὲ Βοννήσιοι τὰ οἰκοθεν παραγεγνημένα τάλαντα διὰ τὸ τάχα τανταλίζειν μεταβολὰς εἰώθασιν ὀνομάζειν.

ν. 137. μακρόβιος· Ἡροδότου τοῦτο τοῦ νομα καὶ Ἀριστοτέλους, παρὰ δὲ τοῖς κωμικοῖς οὐ κεῖται. ὥσαύτως τὸ σωκρατίζειν παρὰ τὸ ἀριστοφανίζειν κεκαινοτομημένον.

οὐδὲ γρῦ· μᾶλλον δ' ὡς ἐν Πλούτῳ· τὸ παρὰπαν οὐδὲ γρῦ.

ν. 138. γαλῆν· ἡγελοχίζει ὡς Στράτις καὶ ὁ Κωμικός ἐν Βατράχοις· ἐκ κυμάτων γὰρ αὐθις αὐτὴ γαλῆν ὀρῶ. γαλῆν δὲ εἶπεν ἀντὶ τοῦ αἰλούρου. γρ. γαληνιῶς ἀντὶ τοῦ γαλῆν' ὀρῶς, ἐπικῶς τοῦτο.

ν. 141. γεγῶτες· ἐν Λυσιστράτῃ οὕτω πως· ἐπὶ μὲν ἔτη γεγῶς εὐθύς ἐμαθητία.

ν. 142. ἦδομαι· ἐξ Εὐρήνης ὁ στίχος οὗτος καὶ ὁ ἐφεξῆς ἐκ Νεφελῶν. γρ. φρένα, ἐν ἐνίοις δὲ μαθεῖν, καλῶς ἐκότερον δῆπου, μᾶλλον δ' ἀρέσκει τὸ λύχρον ὡς τοῦ τε φρονεῖν καὶ τοῦ μανθάνειν λύχρου τινὸς δεομένου.

ν. 144. τριετία· Λουκιανοῦ τοῦτο, διὸ τὸ γ.

ν. 145. ἐξαμήνων· καὶ Πλάτων καὶ Ξενοφῶν καὶ Ἀριστοτέλης κέχρηται τῷ ὀνόματι τῷ παρὰ τοῖς κωμικοῖς οὐ κεμμένῳ.

παίζει· Ἀμφίς ὁ κωμικός καίπερ ἄλλ' ἅττα εἰρηκῶς ἄλλ' οὖν ἐδύναντ' ἂν ὠδί· πῖνε παῖζε, θνητὸς ὁ βίος, ὀλίγος οὖν Βόννη χρόνος· ἀθάνατος ἔσει κάμηλος, ἣν ἅπαξ αὐτὴν λήψης.

ν. 146. δειπνεῖν· καὶ γὰρ οἱ πάντες Βοννήσιοι ἐν τοῖς προτέροις ἐξαμήνοις παραπλήσια φρονοῦν ἂν τοῖς ἐν Βατράχοις· σάφ' οἶδ' ὅτι τὸ μαθεῖν μὲν ἐστὶ κατθανεῖν, τὸ πνεῖν δὲ δειπνεῖν, τὸ δὲ καθεύδειν Ῥήνιος. ἐν δὲ τοῖς ὕστερον κατὰ τὸν Σχίλλερον οὕτως πως· τοῦτο δὴ τέλος καλοῦ 'στίν, σὺ δὲ μάτην ζητεῖς ὅπου 'στίν.

ν. 147. κόρδαχ'· σεμνότερον τὸ ἐν Νεφέλαις· οὐδὲ κόρδαχ' εἴκνυσεν.

ν. 148. μεμελέτηκεν· ἐν Ἐκκλησιαζούσαις ταδί· τέλος οὖν σοφῶς λαλεῖν μεμελετήκασιν εὖ, πρὸς τοὺς Βοννησίους εἰρησθῶ· ἕτερον δὲ τῆς αὐτῆς κωμωδίας στίχον ὁ ταῦτα πεποιηκὼς περὶ ἑαυτοῦ εἰρησθῆναι μάλιστα ἂν βουληθεῖ καὶ εὖξαιτο τονδί· οἶμαί σε πάντα μεμελετηκέναι καλῶς.

FÜR DIE BONNESIERINNEN

VON

J. RICHTER IN BERLIN.

Wissenschaftsbürger ihr, stammend vom Vater Rhein,
Jedem gilt heut der Ruf, der in Bonn Bildung fand,
Theologen, Philosophen, Philologen gross und klein;
Auch den Arzt ruf ich her, Charons Hoflieferant,
5 Poesiekritiker, Zoili Conterfei,
Und wer Jus hat studirt, jedes staatskluge Ei: —
Freundlich nehmt dies Geschenk, das der Nachsicht bedarf;
Harmlos ist's, meiner Treu, richtet drum nicht zu scharf!

Die Stadt Bonn am Rhein, das Urheiligthum
10 — Heut sind's fünfzig Jahr — des Neunmusenchors,
Allwo Pallas' klingt und Gott Phoebi Ruhm,
Wo stets sich erfreut die Kunst edlen Flors,
Ich will preisen sie aus dankbarer Brust
Auf gut aristophanisch; also hört mit Lust!

15

Juchhe!

O verleihet, wir bitten, ein gnädig Gehör uns Hauptresidenzanapästen,
 Und zählet uns mit bei dem Jubelfest zu den gerngesehenen Gästen!
 Der Vater, der uns hieher hat geschickt, er ist aus Demodokus' Stamme,
 An den Augen zwar blind, doch zum Scherzen geschwind, bei den Musen
 stets auf dem Damme,
 20 Zwar weiss er zu dichten nicht allzuviel, doch trinket er mehr als der
 Urahn,
 Und er leistet in edleren Sorten vom Rhein, was jener in Lesbier nur
 kann.
 Zuerst nun gab unser Vater uns auf, die Bonnenser recht freundlich zu
 grüssen;
 Dann bittet er auch um den Sängerlohn, wenn sich aristophanisch ergiessen
 In der fröhlichen Laun' Anapästen zu Hauf' und wundersame Gebilde.
 25 Es erfüllt ihn mit Dank die Erinnerung stets an das liebliche Musengefilde;
 Denn was er von Weisheit und Wissen geahnt, hier in Bonn erst hat
 er's gespüret,
 Wo die Weisheit thront, und wenn er gelernt, wie der Humpen zum
 Mund wird geführt,
 Ei so hat er in Bonn nicht in Kneipen allein den Bacchuskultus begriffen.
 Noch getränkt mit der Würde des Areopag, mit des Ares Lieutenantskniffen
 30 Erschaut' er den Näke mit herzlicher Freud' und flugs blieb er stehen
 und lauschte,
 Wie er hurtigen Schritts in den Stern versenkt Ahrwein mit Ares ver-
 tauschte,
 Dess Kraft einsog der stattliche Leib, der hinauswarf kritisch Bedenken
 Von Homerus' Geschlecht, Aristophanes' Ernst und Plautus' derberen
 Schwänken,

Womit er die kleineren Geister gemacht zu richtigen Halbphilologen.

35 Und im Stern mit Welcker, dem würdigsten Herrn, nachdem er des

Weines gesogen

Und während des Mahls viel Kluges geschwatzt und darauf beim Weine
noch schwätzelnd,

Kam der Näke hervor aus dem Stern als Stern, vom Weine die Lippen
noch schmätzelnd,

Kam der Welcker hervor aus dem Stern als Stern, schönglänzend die
Denkerkonturen:

Und wer immer sie sah, der sprach: Grüss' Gott! wohin denn, ihr
Herrn Dioskuren?

40 Was schiffst ihr zum Sande der Weisheit hin vom Wiesenrande des Lebens?

O du glücklicher Mann, du von Allen verehrt als Heros klassischen
Strebens,

O Welcker, des epischen Drama's Hort, o du Amme des einen Homerus,
Du der Sappho Genoss, Cytherea's Patron und doch nicht Apostel des
Klerus:

O sei mir gegrüsst und freue dich sehr des Ruhms und der Schüler-
kolonnen,

45 O sei mir gegrüsst, Mythologenpapa, jetzt darfst du in Frieden dich sonnen!

Doch ihr anderen Herrn aus der Musen Gefolg, die ihr fleissig den
Nürnberger Trichter

Mit kräftiger Hand zu schwingen versucht um die blöden Studenten-
gesichter

Und des Weisheitssamens ein Nöselein voll durch die engen Poren ge-
trieben: —

Wen nenn' ich zuerst, dass keiner sich fühl' vergessen, dahinten geblieben?

- 50 Denn ich ehre sie all' mit der gleichen Ehr':
 Den Schlegel zumal und den Delbrück gut,
 Den wackeren Hüllmann, den Heinrich dazu,
 Den Brandis und Schopen, kein Zwillingsspaar,
 Und noch Andere gäb' es zu nennen genug,
 55 Die mit Eifer und Ernst das Musenschmalz
 Bis zur Hefe geleckt und verschlungen mit Lust:
 Jungkritiker als Philologengehäng'
 Und die Schneider des kritischen Kaiserschnitts,
 Die Erklärer der unerklärlichen Ding',
 60 Auch des frommen Betrugs frivole Papas
 Und politische Lehrer gemeinen Rechts: —
 Ich nenne sie nicht, denn ich kenne sie nicht,
 Bald muss auch der Stikanapästus zu End;
 Zwei Hähne jedoch der Philologie
 65 Und ältlicher Kunst mit grösserer Ehr'
 Sei zu nennen allhier zum Schlusse vergönnt,
 Denn sie krähen noch laut und kämpfen noch stracks: —
 Wen meinst du? ei Ritschl und Jahn sind's!
 Str. Hehre Muse Kalliope,
 70 Aller Musen Erwählteste,
 Blaustrumpf du ohne Gleichen:
 Komm, erscheine mir gnädiglich,
 Komm mit Lust und begleite mich,
 Dass mein Liedchen mit Anstand sich
 75 Kann zur Musenstadt schleichen.
 Wenn ich jugendlich angeregt,

- Ob mein Schädel auch kahl gelegt,
 Mich in neuer Manier bewegt,
 Uebermüthig verkehret:
- 80 O so strafe mich nicht dafür,
 Denn du selbst, ich gesteh' es dir,
 Hast's in Bonn mich gelehret!
- Euch zuerst will ich begrüßen, euch, die Alt-Bonnesier,
 — Denn auf Deutsch heisst ihr Bonnenser, klassisch nur Bonnesier —
- 85 Euch, die Alter oder Puder kränzt mit Silberlockenhaar,
 Die ihr als die echten Füchse — heute sind es fünfzig Jahr —
 (Fuchs muss anfangs Jeder heissen, sei er auch ein Urkameel,
 Oder führ' er auf dem Paukplatz seine Klinge ohne Fehl,
 Randalirend um das Denkhäus stets geschaart zum lust'gen Chor
- 90 Lisset lachend lauten Bierrülp wie zum Morgengruss hervor,
 Und mit Käppel, mit Kanonen, Ziegenhainer, Flauch staffirt,
 Blieset bis zum blauen Himmel aus den Pfeifen ungenirt
 Euren Opferdank, des Tobacks fuseligen Pfälzerrauch.
- Um das Rathhaus, auf dem Markte strolchet ihr nach Burschenbrauch,
- 95 Schautet grimmig drein und schwertlings, schautet überall Skandal: —
 Längst verschwunden, lieben Freunde, ist dies Jugendbacchanal,
 Das geschunden den Philister übermüthig Tag und Nacht,
 Selbst geschunden und getreten von der musenstädt'schen Wacht,
 Die den Igeln oder Pudeln, oder Igelpudeln gleich
- 100 Zeigte beider Thiere Tugend oftmals in des Markts Bereich,
 Lechzte paddelnd und wie Pudel duftend nach Studentenblut;
 Wir Studenten wussten besser, dass der Pudel nur so thut,
 Dass der Igel langsam kreichet und Gewalt nicht seine Art.

Fort ist Alles! doch wir Alten bergen noch den Jugendmuth.

- 105 Heissa denn! bemooste Häupter, heute schwingen wir den Hut!
 Heute gilt kein Grämeln, Hämeln, heute gilt's ein Burschenlied,
 Das der Jugend frische Bilder aus dem warmen Busen zieht,
 Heut den Fuchs herausgekehret, wenn ihr je Studenten wart!

- Gegenstr. Rühmet Bonn, die ihr ohne Zahl
 110 Flott getanzt in dem Musensaal,
 Stolpernd ohne zu fallen!
 Flehe Jeder an seinem Theil
 Um der Siebengebirgsstadt Heil,
 Dass der Segen in Fülle weil'

- 115 In den heiligen Hallen.
 Wie dich bräutlich Natur geschmückt,
 Dass, wohin auch das Auge blickt,
 An dir Alles, o Bonn, entzückt,
 Rheinlands köstliche Perle:

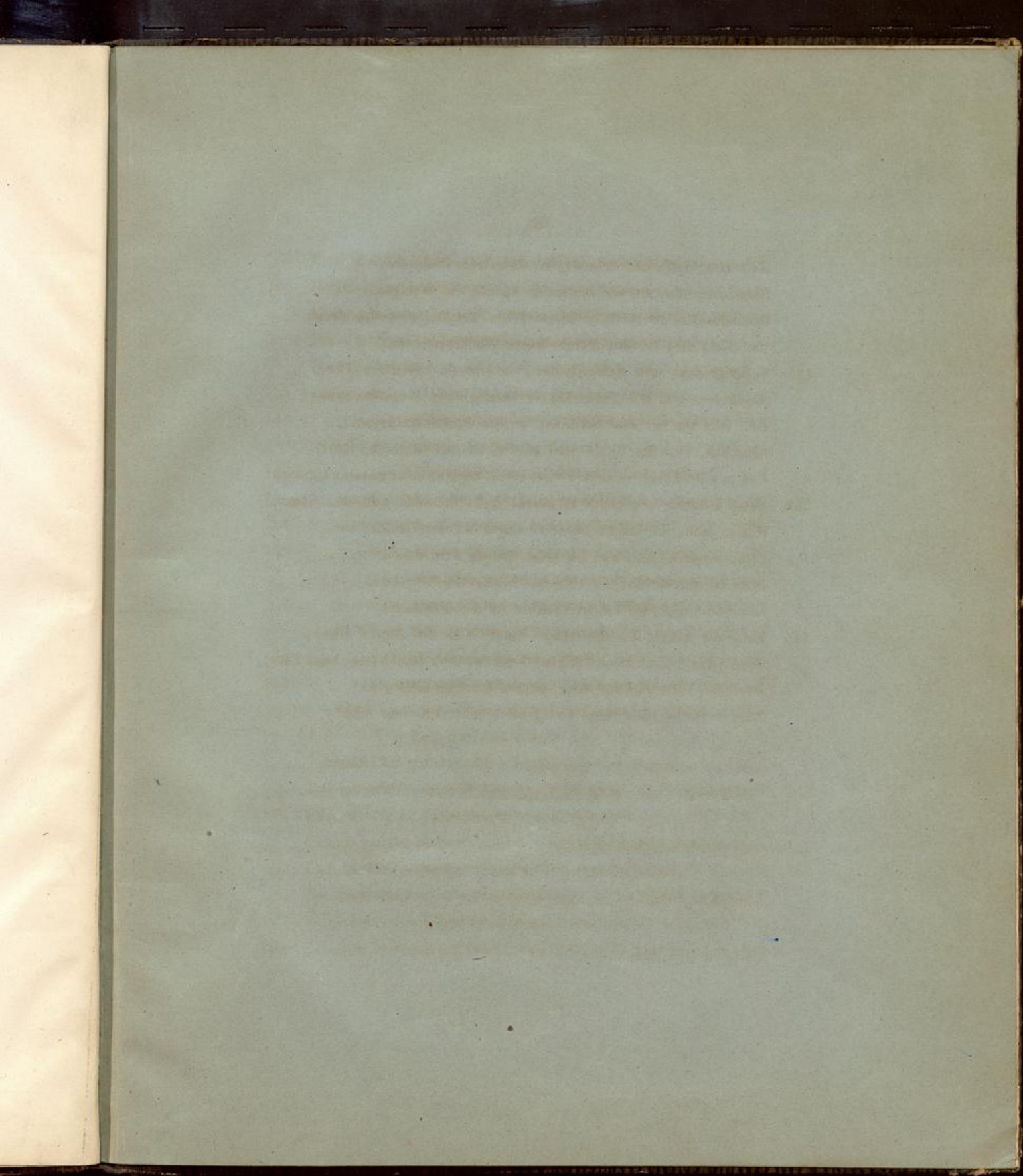
- 120 So lass wachsen die Söhne dein,
 Lass sie werden gelehrt und fein
 Und vernünftige Kerle!

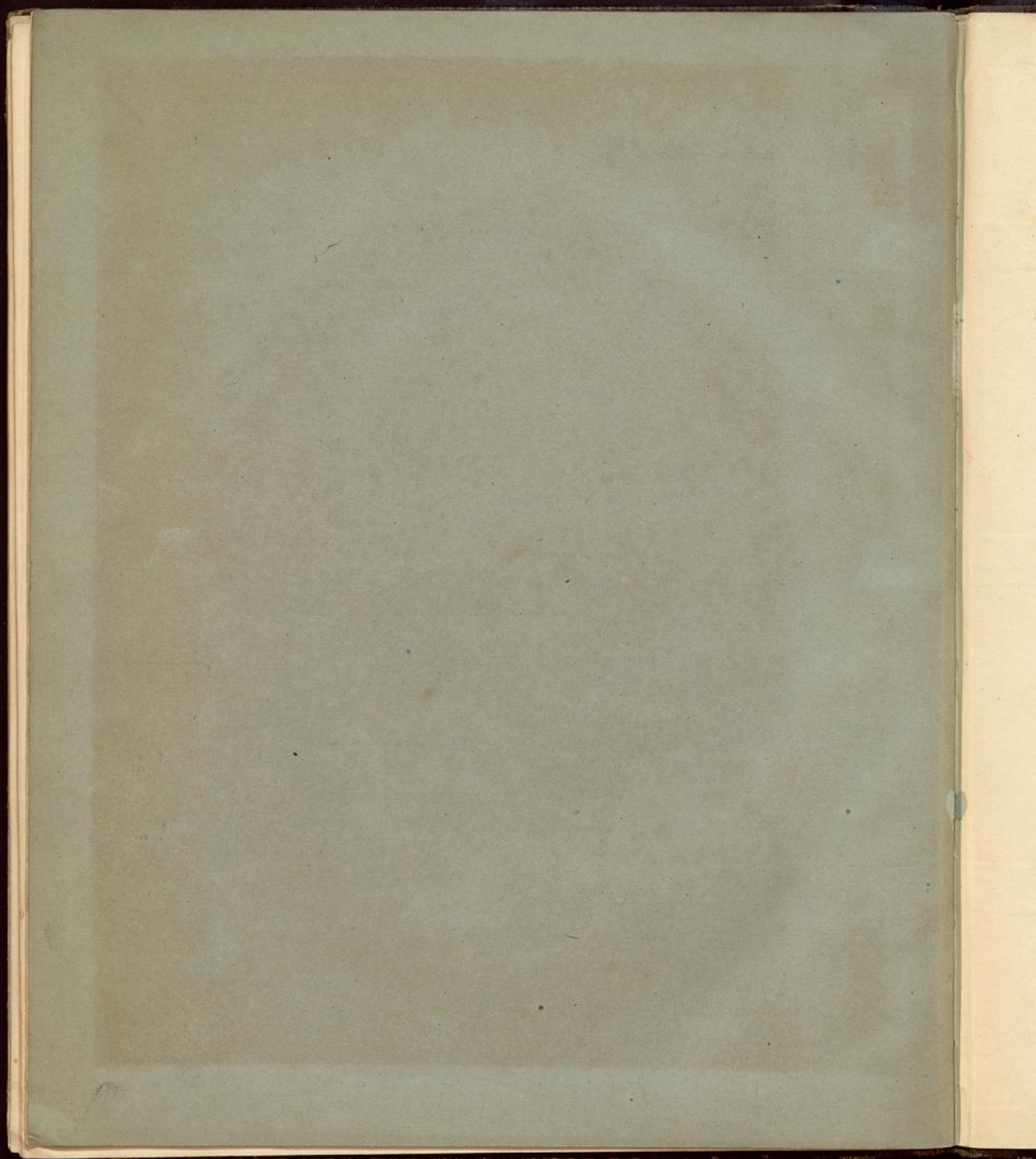
Traun! es ist ein altes Sprüchwort: Wie der Vater, so der Sohn!
 Viel gescheuter von der Jugend spricht Homer im Baryton:

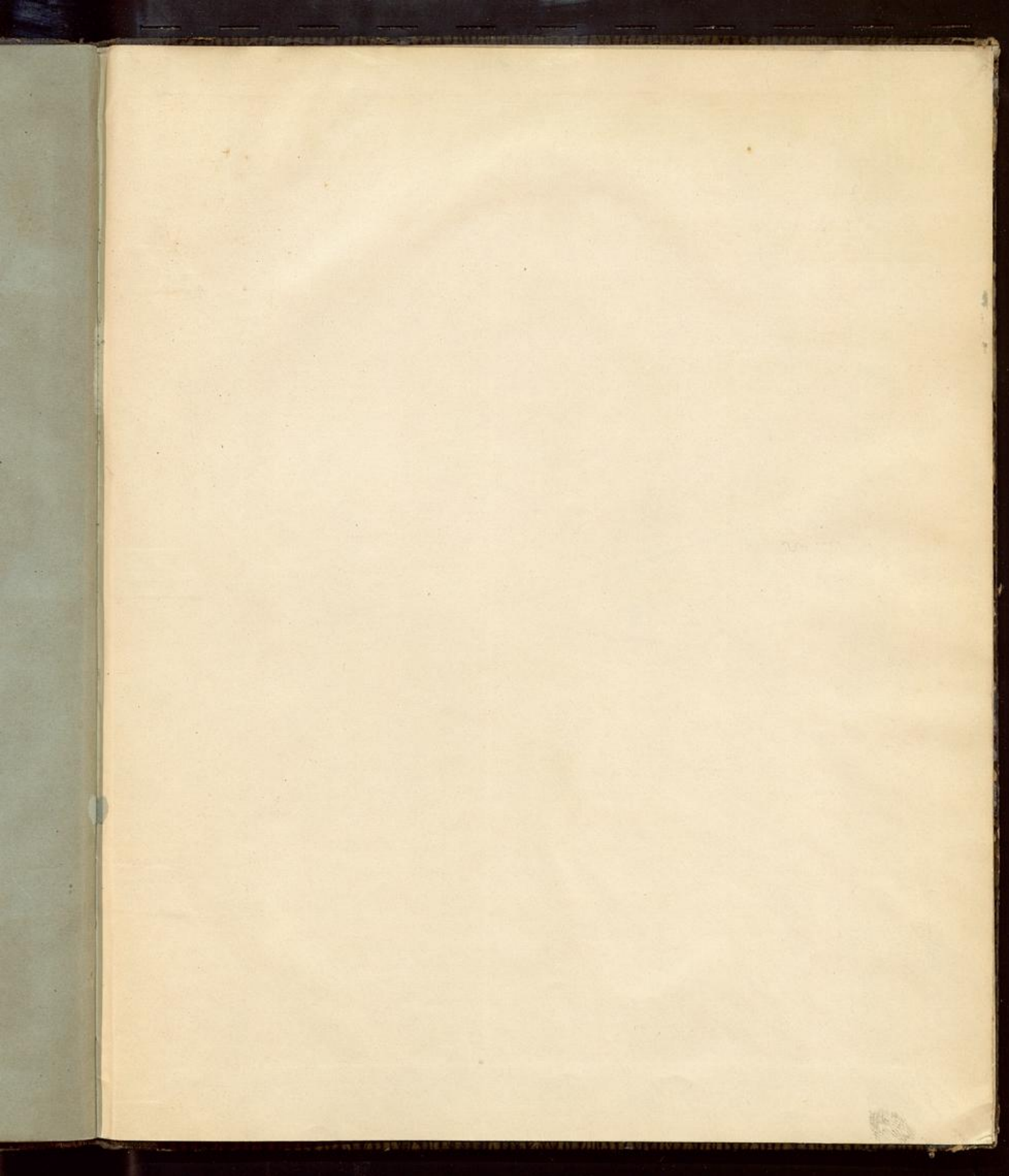
- 125 Unverständlich sind die Jungen, schwatzen Unverständiges!
 Ganz begreiflich; denn sie irren gleich dem Barfuss Sokrates
 Und erspähen, wer da scheine noch verstandeslediger;
 Und dann höhnen sie mit Spitzen gleich dem Griechenprediger:
 Sonderbar! Sie Einfaltspinsel! und: Sie dummer Junge Sie!

- 130 Heisst zu deutsch: ich brumm' ihm auf eins! Das verkannte Urgenie

- Ruft zum Waffentanz behende den Bramarbas-Sokrates;
 Dann vergeuden sie des Blutes hie und da ein Weniges,
 Doch des Rheinweins oder Bieres gehen Tropfen stromweis drauf,
 Und sie ziehen für den Morgen einen Wunderkater auf,
 135 Sonst genannt auch Katzenjammer, — erst ein ephemeres Thier,
 Schlingt es bald mit Tantalshunger Wechsel und Vermögen schier!
 Bald ist's aus mit dem Studiren, wo das Katerthum regiert!
 Glückliche, wen das Vierte noch vom Kater zum Katheder führt
 Und in's Denkhäus — ei potz Wetter! sei doch nicht so gries und gramm!
 140 Sonst bekommst du gleich zu hören: Apfel fiel nicht weit vom Stamm!
 Heissa denn, ihr jungen Bursche! singet mit dem Dichter so:
 Sieh, ich freu' mich und ich lache, leb' in dulci iubilo,
 Doch ich fürchte und verachte das Kameel-Philisterthum!
 Immerhin! doch das bedenket: Kurz ist das Triennium,
 145 Klein die Anzahl der Semester! Nützet denn der Jugend Glanz;
 Aber lernet! lernt beim Kneipen! beim Commers lernt! lernt beim Tanz!
 Dass der Vater lächelnd sage: Cancan tanzt er meisterlich!
 Doch er weiss auch vieles Gute; hat studirt; ich freue mich!

Ms. A. 1. 1. 1.

Al 1227^a

452

